

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΚΓ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19

1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1946

ΑΡΙΘ. 7-8

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τῆς Διευθύνσεως, τὸ Σχολεῖον. — Ἐπὶ τῇ λήξει τῆς Ἀντιβασιλείας. — Νομ. Διάταγμα περὶ διαθέσεως κληρικῶν θεολόγων εἰς Βόρειον Ἑλλάδα. — Συνοδικαὶ Ἐγκύκλιοι. — *Μητροπολίτου Ὑδρας, Σπυριδῶν καὶ Αἰγίνης Προκοπίου*, Ὑπόμνημα πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον περὶ τῆς συγκροτήσεως τῆς Ἱεράς Συνόδου (συνέχεια). — *Μητροπολίτου πρ. Μεσσηνίας Πολυκάριπτον*, Ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ Ἱ. Συνόδῳ τῆς Ἱεραρχίας λόγου τοῦ Μακαριωτάτου. — Ὁ Παγκόσμιος Σύνδεσμος Διεθνoῦς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν. — *Ἀνδρέου Φυτράκη, Ὑφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν*, Ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ἡ παγκόσμιος εἰρήνη. — Πρωθιερέως *Νικολάου Π. Παπαδοπούλου*, Ἡ «ἀνοικονόμητος» δυστυχία Ἐπισκόπου-Υπουργοῦ. — *Παρατηρήσεων Στήλη*: 28 Ὀκτωβρίου. — Δικαία ἀξιώσις. — Ἐλιβερός ἀπολογισμὸς. — Τὸ ἀνταπόδομα. — Τὸ «μικρὸν» ζήτημα. — Γνωστοποίησις γάμων. — 285 Κληρικοί. — Τὸ θρησκευτικὸν φρόνημα. — *Χρονικά*.

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

Ἡ ἔναρξις τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους φυσικῶν εἶνε νὰ φέρῃ τὸν νοῦν πρὸς τὸ Σχολεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὸ ἔθνος ἀναμένει τὴν δημιουργικὴν ἐκείνην ἐργασίαν, ἡ ὁποία ἀπεργάζεται τὴν ποιότητα τῶν ἀπαρτιζόντων τὴν κοινωνίαν μελῶν. Τῆς ἐργασίας ταύτης αἱ πρῶται καταβολαὶ κατατίθενται κυρίως διὰ τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου καὶ ἐν αὐτῷ αὐτὸ παραλαμβάνει τὰς ἀπλάστους ἔτι ψυχὰς τῶν παιδίων, αὐτὸ καταβάλλει τὰ πρῶτα εἰς αὐτὰς σπέρματα, αὐτὸ καταθέτει τοὺς θεμελίους λίθους, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ δομηθῇ καὶ θὰ διαμορφωθῇ ἡ μέλλουσα ἀτομικὴ προσωπικότης. Συμβάλλει, βεβαίως, μέγιστον ὅσον καὶ ἡ οἰκογένεια, ἐντὸς τῆς ὁποίας οἱ βλαστοὶ τῆς ἐκκολάπτονται καὶ ἀναπτύσσονται διὰ τῶν μητρικῶν καὶ τῶν πατρικῶν φροντίδων, καὶ διὰ τοῦτο πάντοτε γίνεται λόγος περὶ συνεργασίας σχολείου καὶ οἰκογενείας. Καθ' ἡμᾶς, ἐν τούτοις, ὁ παράγων τοῦ σχολείου ἔρχεται πρῶτος, διότι αὐτὸς κυρίως κέκληται νὰ διαμορφώσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ παιδὸς δι' ὄλων ἐκείνων τῶν ἐφοδίων, τὰ ὁποῖα ἀντλεῖ ἀπὸ τὴν παιδαγωγικὴν ἐπιστήμην καί, ἰδίως, ἀπὸ

τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καθ' ὄλου προσωπικότητα τοῦ διδασκάλου.

Ἐν σχέσει πρὸς τὰ δύο ταῦτα διαπλαστικὰ τῆς ψυχῆς τῶν παιδίων στοιχεῖα, ἦτοι τὴν παιδαγωγικὴν καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ διδασκάλου, οὐδεμίαν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἀπείρως περισσότερον βαρύνει τὸ δεύτερον. Ὅσηνδῆποτε παιδαγωγικὴν σοφίαν καὶ ἂν κατέχῃ ὁ διδάσκαλος, ὅταν δὲν ἔχῃ ψυχὴν καὶ ἐνθουσιασμόν, μὲ μόννας τὰς ψυχρὰς θεωρίας καὶ τοὺς ξηροὺς κανόνας καὶ τύπους καὶ τὰ σχήματα δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸν προορισμὸν τοῦ. Τοῦναντίον, ὁ διδάσκαλος ποὺ ἀγαπᾷ πραγματικῶς τὰ παιδιά καὶ φλέγεται ἀπὸ τὸν πόθον νὰ τὰ ἀναδείξῃ εἰς ἀληθινούς ἀνθρώπους, καὶ παιδαγωγικῶς ἀκατάρτιστος ἂν τυχὸν ἦνε, μὲ τὴν φλογεράν του ψυχὴν ἀναδεικνύεται παιδαγωγὸς πρῶτης τάξεως. Ὁ διδάσκαλος εἶνε ἀπόστολος, καὶ τὸ ὄργανον τῆς διδασκαλίας του εἶνε τὸ πλοῦσιον περιεχόμενον τῆς ἰδικῆς του ψυχῆς, ἡ εἰς τὰ ὕψιστα ἰδανικὰ καὶ τὰς αἰωνίας ἀξίας ἐνθερμος καὶ ἀκράδαντος πίστις του, τὸ ζωντανόν του παράδειγμα ὡς ὁδηγοῦ εἰς τὸν ἐνστερνισμόν τῶν ἰδανικῶν τοῦ ἔθνους του καὶ ὡς πλάστου ἀνωτέρων ψυχῶν.

Εἶνε ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἔθνικα δυστυχήματα ὅτι ἡ παρ' ἡμῖν ἐκπαίδευσις δὲν κατώρθωσεν ἀκόμη νὰ εὔρῃ τὸν δρόμον τῆς τὸν ἀληθινόν, τὸν γνησίως ἔθνικόν, τὸν ἑλληνικόν. Ἔχει ἡ Ἑλλὰς Ὑπουργεῖον «Ἐθνικῆς» Παιδείας, ἀλλ' ὅμως μέχρι τοῦ νῦν δὲν ἐπέτυχεν νὰ δώσῃ δι' αὐτοῦ εἰς τὰ τέκνα τῆς ἔθνικῆς μόρφωσιν. Οἱ λόγοι εἶνε πολλοὶ καὶ σοβαροὶ. Ἡ ἄλλοπρόσαλλος ἐκπαιδευτικὴ πολιτικὴ μὲ τὰ ἀμελέτητα, ἀβαθῆ καὶ αἰωνίως ἐφήμερα προγράμματά της ἢ διὰ τῶν μεγαλυνύμων Παιδαγωγικῶν «Ἀκαδημιῶν» ἀνεξέλεγκτος ἐπ' ἀνδρωσις τοῦ δημοδιδασκαλικοῦ κλάδου ἢ κατάδηλος πλείστων ἐκπαιδευτικῶν, ἐντὸς μάλιστα αὐτοῦ τοῦ Ὑπουργείου

ΕΠΙ Τῆς ΛΗΞΕΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΙΑΣ

Ἐπιπέδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς κ. Τροῦμαν ἀπεθύνη διὰ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀπαλλαγῆς του ἀπὸ τῶν καθηκόντων τοῦ Ἀντιβασιλέως, μήνυμα, ἐν ᾧ μεταξὺ ἄλλων λέγει :

«Ἐπιθυμῶ νὰ ἐκφράσω τὸν θαυμασμόν μου διὰ τὰς πατριωτικὰς Σας ὑπηρεσίας πρὸς τὴν Ἑλλάδα τόσον διαρκούσης τῆς ἐχθρικής κατοχῆς τῆς χώρας, ὅσον καὶ κατόπιν κατὰ τὴν δύσκολον περίοδον τῆς Ἀντιβασιλείας».

Ἐπιπέδρος τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας κ. Μπέβιν εἰς ἀπάντησιν μηνύματος τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου ἀπέστειλε τὸ κάτωθι τηλεγράφημα :

Α. Μακαριότητα Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν
κ. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΝ

Ἀθῆναι

Μακαριώτατε,

Μετὰ βαθείας συγκινήσεως ἀνέγνωσα τὸ μήνυμα,

τῆς «Ἐθνικῆς» Παιδείας, τάσις νὰ «ἀπαλλαγῇ» ἀπὸ οἰανδήποτε θρησκευτικὴν ἐπίδρασιν τὸ Σχολεῖον· ἀλλὰ καὶ ἡ ἀθλιωτάτη καὶ κυριολεκτικῶς ἀπάνθρωπος μισθοδοσία τοῦ διδασκαλικοῦ προσωπικοῦ, — πάντα ταῦτα, καὶ ἄλλα συναφῆ, συντελοῦν ὥστε νὰ ἀπολύονται ἀπὸ τὰ σχολεῖα ὄχι μόνον ἀπλῶς ἀκατάρτιστοι πνευματικῶς καὶ αὐτὸ τοῦτο ἀγράμματοι «τελειοδιδάκτοι», ἀλλὰ καὶ ἄνευ τῶν ὑγιῶν ἰδανικῶν, τὰ ὁποῖα λέγομεν ὅτι περιέπει τὸ ἔθνος διὰ τῆς τάχα «ἐθνικῆς» του παιδείας. Οὐδόλως, λοιπόν, παράδοξον ὅτι πληροφοροῦμεθα περὶ «διδασκάλων» κομμουνιστῶν καὶ δὴ ἀρχισυμμοριτῶν καὶ σφαγέων, ὅτι σημαντικὸν μέρος μαθητῶν κομμουνίζει, ὅτι τρέφεται συστηματικῶς μὲ περιοδικὰ τῆς λεγομένης ΕΠΙΟΝ, ὅτι συναγελάζεται εἰς κομμουνιστικὰς κατασκηνώσεις, ὅτι μαθητάρια ἐχρησιμοποίηθησαν εἰς ἀνατινάξεις, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Δὲν εἴμποροῦν νὰ ἦνε διδάσκαλοι τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ πλάσται ψυχῶν ἑλληνικῶν ὅσοι δὲν πιστεύουν εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὰ ἐθνικὰ τῆς ἰδανικὰ καὶ τὰς θρησκευτικὰς τῆς ἀρχάς, καὶ οὔτε θὰ καταστῆ ποτε δυνατόν νὰ ἐμπεδωθῇ γνησίᾳ ἐθνικῇ ἀγωγή τῶν ἑλληνοπαίδων, ἂν δὲν παύσῃ νὰ θεωρῆται τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας ὡς τὸ ἔσχατον πάντων τῶν ὑπουργείων, ἀντὶ νὰ ἦνε τὸ πρῶτιστον, ἂν δὲν υἰοθετηθῇ μονίμως μία «ἐθνικῆ» ἑλληνικὴ παιδαγωγικῆ, ἂν, συλλήβδην, δὲν κατανοηθῇ ὅτι ὁ πολιτισμὸς τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐξαρτᾶται κυριώτατα ἀπὸ τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον.

τὸ ὁποῖον μοὶ ἀπεστειλάτε ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς παρ' ὑμῶν ἀποθέσεως τοῦ βάρους τῶν καθηκόντων σας ὡς Ἀντιβασιλέως τῆς Ἑλλάδος. Εἶμαι βαθέως ἐγγνώμων διὰ τὰς καλὰς εὐχὰς τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, τὰς ὁποίας ἀπὸ καρδίας ἀνταποδίδω. Δὲν κατέστη πάντοτε εὐχερὲς διὰ τὸ Ἠνωμένον Βασίλειον μὲ τοὺς μειωμένους πόρους καὶ βεβαρυμένον ὡς εἶναι μὲ τὰ ἴδια μεταπολεμικὰ τὸν προβλήματα νὰ βοηθήσῃ τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸ πλεῖρον μέτρον τῶν ἀναγκῶν καὶ τῆς ἀξίας τῆς. Ἀλλὰ ἡ ἀδιάπτωτος ἐμπιστοσύνη, τὴν ὁποίαν ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης εἶχεν εἰς τὴν εὐλιχρίνειαν τῶν προσπαθειῶν μας, κατέστησε πολὺ ἐυκολώτερον—παρ' ὅτι ἄλλως θὰ ἦτο δυνατόν—τὸ ἔργον ἐκείνων, οἵτινες ἔσχον τὴν εὐθύνην τῆς ἐφαρμογῆς τῆς πολιτικῆς τῆς Κυβερνήσεως τῆς Α. Μεγαλειότητος ἔναντι τῆς Ἑλλάδος. Γνωρίζω ἄριστα, ὅτι ὑπῆρξε πάντοτε προσωπικὴ ἐπιθυμία τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος νὰ ἐπιστρέψῃ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον εἰς τὸ κύριον ἔργον τῆς ὡς Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καὶ τώρα, ὅποτε ἡ ἐπιθυμία αὕτη ἐπὶ τέλος ἐπραγματοποιήθη, δράττομαι τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς, ἵνα ἐκφράσω τὸν θαυμασμόν μου διὰ τὴν ἀκαμπτον συνείδησιν τοῦ καθήκοντος, ἡ ὁποία σᾶς ὤθησεν ὅπως, ἀνταποκρινόμενος εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἰστορίας τῆς Ἑλλάδος, ἀσκήσητε καὶ διατηρήσητε τὸ ὑψηλὸν ἀξίωμα ἐν τῷ Κράτει, τὸ ὁποῖον ἐξόχως ἐφέρατε κατὰ τοὺς τελευταίους 18 μῆνας. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν ὑπερβάλλω λέγων, ὅτι οὐδεμία ἄλλη προσωπικότης ἐν Ἑλλάδι θὰ ἠδύνατο νὰ παῖξῃ τὸν ἴδιον ζωτικὸν ρόλον, φρουροῦσα τὰς τύχας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῆν περίοδον τῆς ἱστορίας τῆς. Ἡ Μακαριότης Σας δύναται νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ τῆς καθήκοντα μὲ τὴν βεβαιότητα, τὴν ὁποίαν—εἶμαι βέβαιος—συμμερίζονται ὅλοι οἱ καθ' ἅπαντα τὸν κόσμον φίλοι τῆς Ἑλλάδος, ὅτι τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐπετέλεσατε διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Πολιτείαν, ἦτο ἀπαράτητον διὰ τὴν εὐμερίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λαοῦ τῆς καὶ ὅτι ὡς τοιοῦτον δὲν ἀπετέλεσε μικρὰν συμβολὴν εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς ἐλευθερίας ἐν Ἐσθῶπῃ.

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ διαθέσεως κληρικῶν θεολόγων πρὸς θεραπείαν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν Βορείου Ἑλλάδος καὶ ἐπαρχικῶν καὶ ρυθμίσεως ἐκκλησιαστικῶν τιμῶν ζητημάτων.

(Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως 2 Μαΐου 1946. ἀριθ. φύλ. 143)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἀπεφασίσμεν καὶ διατάσσομεν.

Ἄρθρον 1.

1. Οἱ ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ὑπηρετοῦντες ἄγαμοι κληρικοί θεολόγοι δύνανται, κατόπιν προτάσεως τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας, νὰ ἀποσπῶνται μέχρι ἐνός ἔτους ὡς ἱεροκήρυκες τῶν Ἱερῶν

Μητροπόλεων τῆς Ἐπικρατείας προτιμωμένων τῶν τῆς Βορείου Ἑλλάδος.

2. Οἱ βάσει τῆς ἀνωτέρω παραγράφου ἀποσπώμενοι λαμβάνουσι τὰς ἐφημεριακὰς αὐτῶν ἀπόδοξας, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀποσπασέως των, ἐκ τῆς νέας των θέσεως δυνάμει τοῦ Α. Ν. 586)45 ἠϋξημένας κατὰ τὸ 1)2.

3. Κληρικοί μὴ συμμορφούμενοι πρὸς τὴν γενομένην ἀπόσπασιν, ἀπολύονται αὐτοδικαίως τῆς ἐφημεριακῆς ἢ ἐτέρας αὐτῶν θέσεως καὶ στεροῦνται τοῦ δικαιώματος τῆς ἐγγραφῆς εἰς τὸν κατάλογον τῶν πρὸς Ἀρχιερατεῖαν ἐκλογίμων.

*Ἀρθρον 2.

*Ἄγαμοι Κληρικοί ἀπόφοιτοι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης δικαιούνται διορισμοῦ εἰς ἐφημεριακὰς ἢ ἄλλας ἐκκλησιαστικὰς θέσεις, ἐφ' ὧν καὶ μόνον ὑπηρετήσαν εὐδοκίμως ἐπὶ μίαν τοῦλάχιστον πενταετίαν μετὰ τὴν λήψιν τοῦ πτυχίου των ὡς Ἱεροκήρυκες ἢ Πρωτοσύγκελλοι εἰς τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις τῆς Ἐπικρατείας ἐκτὸς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

*Ἀρθρον 3

Εἰς τὸν κατάλογον τῶν πρὸς ἀρχιερατεῖαν ἐκλογίμων ἐγγράφονται οἱ ἔχοντες ὑπηρετήσει εὐδοκίμως ἐπὶ 20ετίαν ὡς ἐφημέριοι ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν ἢ ταῖς Μητροπόλεσι τοῦ ἑσωτερικοῦ, εἰς ἣν προσημετρεῖται καὶ ἡ ὑπηρεσία των ὡς Διακόνων, ἐφ' ὧν ἐκήρυττον εὐδοκίμως τὸν θεῖον λόγον ἢ ἐπὶ δετίαν τοῦλάχιστον ὡς Ἐφημέριοι ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς παροικίαις τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

*Ἀρθρον 4.

Ἱεροκήρυκες ἢ ἐκπαιδευτικοὶ λειτουργοὶ διορισθέντες ἢ διοριζόμενοι ὡς ὑπάλληλοι τῶν Μητροπολιτικῶν Γραφείων, διατηροῦσιν αὐτοδικαίως τὸν βαθμὸν καὶ τὸν μισθόν, οὗς ἐκέκτηντο κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀποδοχῆς τῆς παρατήσεως αὐτῶν ἐκ τῆς προτέρας των θέσεως ἢ ὑπηρεσίας.

*Ἀρθρον 5.

Ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 9 τοῦ Α. Ν. 987)46 «περὶ συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως Ἐκκλησιαστικῶν τινῶν Νόμων» ἀναγραφομένη φράσις «θεωρουμένης ὡς ὁπωσδήποτε» ἀντικαθίσταται διὰ τῆς φράσεως «θεωρουμένης ὡς οὐδέποτε».

*Ἀρθρον 6.

Αἱ ἐκάστοτε ἰσχύουσαι διατάξεις περὶ ὄριου ἡλικίας τῶν ὑπαλλήλων τῆς Κεντρικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Ὀργανισμῶν καὶ Ἐθν. Παιδείας ἐφαρμόζονται καὶ διὰ τοὺς τακτικούς ὑπαλλήλους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὀργανισμῶν.

*Ἀρθρον 7.

Ἡ ἰσχὺς τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Α. Ν. 326) 45 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως Ἐκκλησιαστικῶν τινῶν Νόμων» παρατείνεται ἀπὸ τοῦ χρόνου ἀφ' οὗ ἔληξεν ἡ ἰσχὺς αὐτῶν μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1946.

*Ἀρθρον 8.

1. Ἡ Διοίκσις καὶ ἡ διαχείρισις τῆς διατηρητέας περιουσίας τῆς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὄρους καὶ Ἀρδαμερίου κειμένης Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας ἐνεργεῖται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένουσυμβουλίου αὐτῆς βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 1)3)1932 Νομ. Διατάγματος «περὶ τοῦ τρόπου τῆς Διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ Ν. 4684 διατηρουμένης περιουσίας τῶν Μονῶν», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, αἱ δὲ πρόσοδοι αὐτῆς διατίθενται πρὸς συντήρησιν καὶ λειτουργίαν τῆς διὰ τοῦ Α. Ν. 540)45 «περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως» συσταθείσης ἐν αὐτῇ Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς ὡς καὶ δι' ἐνίσχυσιν τοῦ λειτουργοῦντος αὐτοῦ Ἐκκλησι. Φροντιστηρίου.

2. Πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη πρὸς τὴν ἀνωτέρω παράγραφον καὶ ἀφορῶσα τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας

τῆς ὡς ἀνω Ἱερᾶς Μονῆς ὡς καὶ τῆς ἐν αὐτῇ λειτουργούσης Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς καταργεῖται.

*Ἀρθρον 9.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ὑποβληθῆσεται δὲ πρὸς κύρωσιν εἰς τὴν μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ Βουλὴν.

Ἀθήναις τῇ 30 Ἀπριλίου 1946.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως

Ὁ Ἀντιβασιλεὺς

† Ὁ Ἀθηνῶν ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΣΑΛΔΑΡΗΣ

Τὰ Μέλη

Πάνος Χατζηπέανος, Ἰωάννης Θεοτόκης, Ἀντώνιος Παπαδόπουλος, Δημ. Χέλμης, Στ. Γονατᾶς, Ἀθαν. Περραιφῆς, Δημ. Παπαδημητρίου, Ἀθαν. Παπαθανάσης, Ἀλεξ. Καλαντζᾶκος, Ἀνδρ. Στράτος, Γεώργ. Παραβάντης, Νικ. Μπαλατζῆς-Μαυροκορδάτος, Ἀθ. Ἀντωνόπουλος.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους Σφραγίς.

Ἀθήναις τῇ 30 Ἀπριλίου 1946.

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸς

Πᾶνος Χατζηπέανος

ΣΥΝΟΔΙΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διεβίβασεν ἐπ' ἐσχάτων πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὰς ἐξῆς Ἐγκυκλίους:

Ἀριθ. 472. Ἐκτελοῦντες ἐντολὴν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προτρέπομεθα ὑμᾶς, ὅπως κοινοποιήσητε τοῖς πτυχιούχοις θεολόγοις ἐφημερίοις, τοῖς παρ' ὑμῖν ὑπηρετοῦσιν, ἀπόφασιν Αὐτῆς, ἥτις θέλει τῆς τύχει καὶ νομικῆς κυρώσεως, δι' ἧς πᾶς θεολόγος ἐφημέριος, δυνάμενος νὰ κηρύττῃ, ἀφ' ὧν δὲ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ ἱερὸν τοῦτο καθήκον καὶ μὴ παρουσιάζων οὐδεμίαν πνευματικὴν ἢ φιλανθρωπικὴν ἐν τῇ ἐνορίᾳ αὐτοῦ κίνησιν καὶ ζῶην, νὰ υποβιβάζεται εἰς τὴν ἀμέσως κατωτέραν μισθολογικὴν κατηγορίαν. Πρὸς τοῦτοις ἐφιστῶμεν τὴν ὑμετέραν προσοχὴν καὶ τὸ ἐνθέρμον ἐνδιαφέρον περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

† Ὁ Ἄρτης Σπυρίδων, Προεδρεύων, † Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Διονύσιος, † Ὁ Σύρου Φιλάρετος, † Ὁ Πατρῶν Θεοκλήτος, † Ὁ Φλωρίνης Βασίλειος, † Ὁ Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κορίνθης Δημήτριος, † Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Ἀνδρέας.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ἀρχιμ. Δαμασκηνὸς Κοτζιάς

Ἀριθ. 473. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπιθυμοῦσα ὅπως ἐπιγνώσκῃ τοῦτο μὲν τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τοῦ ἀνατεθειμένου τοῖς ὑφ' ὑμᾶς Ἱεροκήρυξι ὑψίστου καθήκοντος τοῦ κηρύγματος τοῦ θεοῦ λόγου καὶ τῆς κατηχητικῆς διδασκαλίας, τοῦτο δὲ τὴν ἐπίδοσιν εἰς τὴν ὑψηλὴν ταύτην ἀποστολὴν αὐτῶν, ὡς καὶ τὸ θρησκευτικὸν καὶ ἠθικὸν ἐπίπεδον, εἰς ὃ εὐρίσκειται ὁ λαὸς πρὸς ὃν οὗτοι ἀπευθύνονται, ζητημάτων ὄντων σπουδαιοτάτων διὰ τὴν ὅλην διδασκαλικὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἔγω ὅπως παρακάλεσθ' ὑμᾶς, ἵνα κατὰ τρίμηνον ἀποστέλλητε Αὐτῇ ἐκθέσεις περὶ τοῦ ὅλου ἔργου τῶν Ἱεροκηρύκων καὶ τῆς ἐπιδόσεως αὐτῶν, ὡς καὶ κατάλογον τῶν θεμάτων, εἰς ἃ οὗτοι περιστράφησαν ἐν τῇ ἐπιτελεσει τοῦ ἔργου αὐτῶν.

† Ὁ Ἄρτης Σπυρίδων, Προεδρεύων, † Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Διονύσιος, † Ὁ Σύρου Φιλάρετος.

τος, † Ὁ Πατρῶν Θεόκλητος, † Ὁ Φλωρίνης Βασίλειος, † Ὁ Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτιος Δημήτριος, † Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Ἀνδρέας.

Ὁ Ἀρχιεραμματοεὺς
† Ἀρχιμ. Δαμασκηνὸς Κοτζιάς

Ἀριθ. 474. Γνωστὸν εἶναι τοῖς πᾶσι τὸ ἔργον τῆς Ἑλληνικῆς Πολεμικῆς Περιθάλψεως τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἐν Ἑλλάδι. Ὁ Ὄργανισμὸς οὗτος, ὡς ἀπόρροια τῆς ἐνθέρμου ἀγάπης τῶν Ἑλληνοαμερικανῶν καὶ τῶν Ἀμερικανῶν Φιλελλήνων πρὸς τὴν ἡμετέραν Πατρίδα καὶ τοὺς κατοικοὺς αὐτῆς, προσέφερον ὑπέρτατας ὑπηρεσίας τόσο κατὰ τὴν περίοδον, καθ' ἣν ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς ἠρωϊκῶς ἐμάχητο εἰς τὰ ὄρη τῆς Ἡπείρου, ὅσον καὶ κατὰ τὴν περίοδον τῆς βαρβαρικῆς κατοχῆς, καθ' ἣν ὁ πληθυσμὸς τῆς χώρας ἡμῶν λιμώτων καὶ γυμνητῶν ἐσύστο πρὸς τὸν θάνατον. Πράγματι δὲν διαλανθάνουσι τῆς προσοχῆς οὐδενὸς τὰ ὑπέροχα ἀποτελέσματα τοῦ ἔργου τοῦ ἐν λόγῳ Ὄργανισμοῦ, πρὸς ὃν θεομὴν εὐγνωμοσύνην ὀφείλομεν, ὅστις τοῦτο μὲν περὶ τὴν ἀνασυγκρότησιν καὶ ἐπέκτασιν τοῦ ὑγειονομικοῦ Προγράμματος τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν προστασίαν τῶν Ἑλληνοπαίδων, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ μέλλον τῆς φυλῆς ἡμῶν, τὰ μέγιστα συνέβαλεν, τοῦτο δὲ πλείστας ὄσας διευκολύνσεις εἰς εἶδη παρέσχε, διοργανώσας ἐπὶ τοῦτο εἰδικὴν ὑπηρεσίαν. Τὴν τοιαύτην ἐκδήλωσιν τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης τοῦ ἐν λόγῳ Ὄργανισμοῦ, ἣτις ἐν ἑαυτῇ συνέκλεισε τὴν πάσχουσαν ἐκ τῶν δεινῶν τοῦ πολέμου Πατρίδα ἡμῶν, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἠθέλησε νὰ καταστήσῃ εἰς ὑμᾶς γνωστὴν διὰ τῆς παρουσίας καὶ νὰ παρακαλέσῃ ὅσους συμβάλητε τὰ μέγιστα εἰς τὴν διάδοσιν παρὰ τοῖς ὑφ' ὑμᾶς εὐλαβεστάτοις ἐφημερίοις τοῦ ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Πολεμικῆς Περιθάλψεως τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ὑποσταλισσομένου ὑμῖν Τεύχους, εἰς ὃ ἐκτίθεται πᾶσα γενομένη παρὰ τοῦ ὡς εἴρηται Ὄργανισμοῦ ἐργασία πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ἐκ τοῦ πολέμου προκυψάντων δεινῶν εἰς τὴν προσφιλεῖ καὶ ἐνδοξῶν ἡμῶν Πατρίδα.

† Ὁ Ὑδρας καὶ Σπετσῶν Προκόπιος, Προεδρεύων,
† Ὁ Ἀρτης Σπυρίδων, † Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Διονύσιος, † Ὁ Σύρου καὶ Τήνου Φιλάρτος,
† Ὁ Πατρῶν Θεόκλητος, † Ὁ Φλωρίνης Βασίλειος,
† Ὁ Δρυϊνουπόλεως Δημήτριος, † Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Ἀνδρέας.

Ὁ Ἀρχιεραμματοεὺς
† Ἀρχιμ. Δαμασκηνὸς Κοτζιάς

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ι. ΣΥΝΟΔΟΝ ΤΟΥ Σ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΥΔΡΑΣ κ. ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ Γ'

Τὰ πρεσβεῖα τῆς χειροτονίας κατὰ τὸν κατ' ἀρτίον τῶν Ἱερῶν Συνόδων ἐτηρήθησαν ἐπακριβῶς ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1853 εἰς τὸν παρόντα, ὥστε ἐπὶ ἔτη τινὰ ἡ Κυβέρνησις τὸ ἑαυτῆς δικαίωμα νὰ διατηρῇ καὶ διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος δύο ἐκ τῶν μελῶν τῆς τέως, τὸ ἐξήσκησε καὶ τοῦτο ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πρεσβείων τῆς χειροτονίας. Οὕτως ὥστε οἱ πρεσβύτεροι ἐκ τῶν τεσσάρων συνοδικῶν παρέμενον καὶ διὰ δεύτερον ἔτος. Δὲν παρήλθον ὅμως δεκαετηρίδες τινὲς καὶ παρατηρήθησαν λοξοδρομίαι εἰς τὸν κατ' ἀρτίον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Οὕτω συνέβη, ὥστε νὰ διατηρηθῶσι καὶ διὰ τρίτον ἔτος συνοδικοί, ὡς ἐγένετο διὰ τοὺς συνοδικούς τῆς συνοδικῆς περιόδου 1896-1897 Ὑδρας καὶ Σπετσῶν Ἀρσένιον, Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Νεόφυτον ἐπι-

σης Ἡλείας Δαμασκηνὸν καὶ ἄλλους κατὰ ἄλλας συνοδικὰς περιόδους. Ἀντιθέτως δὲ ἀπεκλείσθησαν Ἀρχιερεῖς, ὅπως διανύσωσιν ὀλοκλήρον τὴν συνοδικὴν περίοδον, ὡς ἐγένετο διὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Πατρῶν καὶ Ἡλείας Ἱερόθεον κατὰ τὴν συνοδικὴν περίοδον 1896-1897 μόλις μῆνας τινὰς διανύσαντα συνοδικὴν θητείαν, ἐνῶ ἀντιθέτως ἐκράτησαν διὰ τρίτον ἔτος, ὡς ἀνωτέρω, τὸν Ὑδρας καὶ τὸν Τριφυλίας. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ διὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀργολίδος Νικάνδρον κατὰ τὴν συνοδικὴν περίοδον 1901-1902, μόλις μῆνας τινὰς διατελέσαντα συνοδικόν. Ταῦτα ὅμως ὑπῆρξαν μοναδικὰ φαινόμενα κατὰ τὸν ἑβδομηκονταετῆ (70) βίον τοῦ ΣΑ'. Νόμου. Καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν περίοδον ὁ Καταστατικὸς Νόμος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ στηριζόμενος εἰς τὸν Συνοδικὸν καὶ Πατριαρχικὸν Τόμον, ἔθεωρεῖτο καὶ ἐπιστεύετο Ἱερός καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ διανοηθῇ τις τὴν ἀνατροπὴν τοῦτου, παρὰ τὰ ἀνωτέρω μοναδικὰ παραδείγματα, ἀτινα ἀναφέρομεν. Ἀλλὰ ἐμελλεν ὁ ἐθνικὸς διχασμὸς, ὁ ὁποῖος τῶσων κακῶν ἐγένετο πρόξενος εἰς τὴν Ἑλλάδα, νὰ ἐπιδράσῃ καὶ ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως κατ' ἀνάγκην, μὴ δυνατοῦ ὄντος νὰ ἀποτραπῇ τὸ κακόν. Τοιοῦτοτρόπως, λοιπόν, ὅτε ἡ ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις ἀνέλαβε τὴν ἀρχὴν ἐν Ἀθήναις, ἠθέλησε νὰ τιμωρήσῃ τοὺς πρωτοστατήσαντας κληρικούς διὰ τὴν ἀνάμειξιν εἰς τὴν πολιτικὴν ἔνεκα τοῦ γνωστοῦ ἀναθέματος.

Κατὰ Ἰούλιον λοιπὸν τοῦ 1917 διὰ τοῦ ἀπὸ 11ης ἰδίου μηνὸς καὶ ἔτους Νομοθετικοῦ Διατάγματος ἐτροποποίησε τὸν Καταστατικὸν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Νόμον ὡς ἐξῆς:

Ἄρθρον 1ον. Ἐπὶ ἐν ἔτος ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος Διατάγματος, ἀναστελλομένης τῆς ἰσχύος τοῦ α'. ἐδαφ. τοῦ ἄρθρου γ'. τοῦ Νόμου ΣΑ'. τῆς 9 Ἰουλίου 1852, Σύνοδοι τῆς Ἱ. Συνόδου δύνανται νὰ ἀπαλλαγῶσι τῶν καθηκόντων αὐτῶν, διαρκούσης ἔτι τῆς θητείας αὐτῶν, διὰ Β. Διατάγματος ἐκδιδομένου προτάσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

Εἰς τὰς οὕτω κενουμένας θέσεις Συνόδων καλοῦνται ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀδιαφόρως ἐκ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἐπισκόπων τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τοῦ Κράτους, μὴ τηρουμένης ἐν τῇ κλήσει ταύτῃ τῆς τάξεως τῶν πρεσβείων τῆς ἀρχιερωσύνης.

Συνεπεῖα τοῦ ἄρθρου τοῦτου ἐξεδόθη αὐθημερόν Β. Διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀπηλλάσσοντο τὰ συνοδικὰ μέλη τῆς τέως Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐκαλοῦντο νέα συνοδικὰ μέλη παρὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς Ἀρχιερωσύνης.

Τὸ Βασιλικὸν Διάταγμα ὠρίζεν ὡς ἐξῆς: «Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀπὸ 11 Ἰουλίου ἐ. ἐ. Νομοθετικοῦ διατάγματος, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Ὑπουργοῦ καὶ μετ' ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπαλά-

λάσσομεν τῶν συνοδικῶν καθηκόντων τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν ΞΔ'. συνοδικὴν περίοδον Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς 1) Μητροπολίτην Λαρίσης κύριον Ἀρσένιον, 2) Ἐπίσκοπον Ἡλείας κύριον Δαμασκηνόν, 3) Ἐπίσκοπον Φωκίδος κύριον Ἀμβρόσιον, καὶ 4) Ἐπίσκοπον Κεφαλληνίας κύριον Δαμασκηνόν καὶ ἀντ' αὐτῶν καλούμεν τοὺς ἐξῆς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς: 1) τὸν Ἐπίσκοπον Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος κύριον Εὐθύμιον, 2) τὸν Ἐπίσκοπον Σύρου, Τήνου κλπ. κύριον Ἀθανάσιον, 3) τὸν Ἐπίσκοπον Χαλκίδος καὶ Καρυστίας κύριον Χρῦσανθον, καὶ 4) τὸν Ἐπίσκοπον Φθιώτιδος κύριον Ἰακώβον, ἵνα συγκροτήσωσι τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέχρι πέρατος τῆς ὡς ἄνω ΞΔ'. συνοδικῆς περιόδου, ἧτοι μέχρι τέλους Αὐγούστου ἐ. ἔτους». (Ἐφημ. Κυβερν. ἔνθα τὰ ἀνωτέρω).

Τοιοιτοτρόπως συνεκροτήθησαν αἱ Σύνοδοι μέχρι τοῦ Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1920 ἐκ κύκλου ἀρχιερέων παρὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς Ἀρχιερωσύνης, τῶν ἐξῆς: 1) Θεσσαλιώτιδος Εὐθυμίου, 2) Σύρου Ἀθανασίου, 3) Χαλκίδος Χρυσάνθου, 4) Φθιώτιδος Ἰακώβου, 5) Ζακύνθου Διονυσίου, 6) Ναυπακτίας Ἀμβροσίου, 7) Τρίκκης Πολυκάρπου, 8) Γυθείου Διονυσίου καὶ 9) Παροναξίας Ἱεροθέου. Ἀλλὰ ἡ ἐκ τῶν ἐκλογῶν νέα Κυβέρνησις Νοεμβρίου 1920 ἀναλαβούσα τὴν ἀρχὴν προέβη ἀμέσως διὰ τοῦ ἀπὸ 16 Νοεμβρίου 1920 Νομοθετικοῦ Διατάγματος εἰς ἀκύρωσιν τῶν πεπραγμένων δικαστικῶς ἀπὸ Ἰουλίου 1917 μέχρι Νοεμβρίου 1920 καὶ δι' ἑτέρου Βασιλικοῦ Διατάγματος ἀπὸ 3ης Δεκεμβρίου 1920 ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω διέλυσε τὴν συγκεκριμένην Σύνοδον, ἀποτελουμένην ἐκ τοῦ τότε Ἀθηνῶν Μελετίου, Σύρου Ἀθανασίου, Ναυπακτίας Ἀμβροσίου, Παροναξίας Ἱεροθέου καὶ Τρίκκης Πολυκάρπου καὶ ἐκάλεσε κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς χειροτονίας διὰ τὴν συνοδικὴν περίοδον Νοεμβρίου 1920—Σεπτεμβρίου 1921 τοὺς Ἀρχιερεῖς: Μεσσηνίας Μελετίου, Ἀργολίδος Ἀθανασίου, Μαντινείας Γερμανόν καὶ Πατρῶν Ἀντώνιον, δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ σημείου ἐκείνου, εἰς τὸ ὅποιον κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1917 διεκόπη ἢ κατὰ τὰ πρεσβεῖα κλήσις τῶν συνοδικῶν. Τοιοιτοτρόπως δὲ ἐκλήθησαν καὶ διὰ τὴν συνοδικὴν περίοδον 1921-1922 οἱ Ἀρχιερεῖς: Λευκάδος Δανιήλ, Θήρας Ἀγαθάγγελος, Ὑδρας Προκόπιος καὶ Θηβῶν Συνέσιος καὶ διὰ τὴν ἐπομένην ἐπίσης συνοδικὴν περίοδον 1922-1923 οἱ: Ὑδρας Προκόπιος, τὸ δεύτερον, Καλαβρύτων Τιμόθεος, Ἄρτης Σπυρίδων καὶ Παροναξίας Ἱερόθεος.

Κατὰ Νοέμβριον ὅμως τοῦ 1922 ἡ Ἐπαναστατικὴ Κυβέρνησις τοῦ ἔτους τούτου διὰ τοῦ ἀπὸ 3ης Δεκεμβρίου 1922 Νομοθετικοῦ Διατάγματος ἀκυρώσασα τὸ ἀπὸ 16ης Νοεμβρίου 1920 Νομοθετικὸν Διάταγμα καὶ θεωρήσασα ἐν μέρει ἰσχυρὰς τὰς καταδικαστικὰς ἀποφάσεις διὰ

τοὺς καθαιρεθέντας, προσωρινὴν δὲ ἰσχύϊν εἰς τὰς ἑτέρας καταδικαστικὰς ἀποφάσεις διὰ τοὺς ἐκπτώτους, ἐξέδωκεν αὐθημερόν Βασιλικὸν Διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποῦ ἀπηλλάσσοντο οἱ τέως συνοδικοὶ καὶ ἐκαλοῦντο ἀριστίνδην παρὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς Ἀρχιερωσύνης οἱ: Θεσσαλιώτιδος Εὐθύμιος, Σύρου Ἀθανάσιος, Δημητριάδος Γερμανός, Ναυπακτίας Ἀμβρόσιος καὶ Τρίκκης Πολυκάρπος.

Τὸ Νομοθετικὸν Διάταγμα καὶ τὸ ἐκτελεστικὸν τοιοῦτον, ὡς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν περιοδικὸν «Ἱερὸς Σύνδεσμος», ὄργανον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, εἰς τὰ χρονικά του ἀναφέρει, εἶχον ὡς ἐξῆς («Ἱερὸς Σύνδεσμος» φύλλον 43 τοῦ 1922): «Περὶ ἀκυρώσεως τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 16 Νοεμβρίου 1920 Β. Διατάγματος, δι' ὧν ἐθεωρήθησαν ἄκυροι αἱ καταδικαστικαὶ ἀποφάσεις τοῦ Εἰδικοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου περὶ καθαιρέσεως τῶν ποτὲ Μητροπολιτῶν Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου καὶ Λαρίσης κ. Ἀρσενίου».

Γεώργιος Β'. Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων.
«Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὴν παράγραφον 1 τῆς ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1922 ἀποφάσεως τῆς Ἐπαναστατικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Συντάγματος, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἀπεφασίσασμεν καὶ διατάσσομεν.

Ἄρθρον μόνον. Αἱ διατάξεις τοῦ ἀπὸ 16 Νοεμβρίου 1920 Β. Διατάγματος, δι' ὧν ἐθεωρήθησαν ἄκυροι καὶ μὴ γενόμεναι αἱ καταδικαστικαὶ ἀποφάσεις τοῦ Εἰδικοῦ Ἀνωτάτου Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου περὶ καθαιρέσεως τῶν ποτὲ Μητροπολιτῶν Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου καὶ Λαρίσης κ. Ἀρσενίου ἀκυροῦνται, ὡς ἀντικείμεναι εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Συντάγματος καὶ τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας. Αἱ περὶ τῶν ἄλλων καταδικαστικῶν ἀποφάσεων διατάξεις τοῦ αὐτοῦ Β. Διατάγματος παραμένουσι προσωρινῶς ἐν ἰσχύϊ.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον Ὑπουργὸν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ἀνατίθεμεν τὴν δημοσιεύσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος Νομοθετικοῦ Διατάγματος ἰσχύοντος ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως. Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Δεκεμβρίου 1922».

Ἡ Νέα Ἱερά Σύνοδος.

Διὰ Β. Διατάγματος ἐκδοθέντος ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ., συμφώνως πρὸς τὸ ἀπὸ 16 Νοεμβρίου ἐ. ἔ. νομοθετικὸν διάταγμα «περὶ καταργήσεως ἐν μέρει τοῦ Νόμου 2676 τῆς 10ης Αὐγούστου 1921 καὶ ἐπαναφορῆς ἐν ἰσχύϊ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 792 τοῦ 1917», «προτάσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, καλοῦνται οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολιταὶ Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος κ. Εὐθύμιος, Σύρου, Τήνου καὶ Ἄνδρου κ. Ἀθανάσιος, Δημητριάδος κ. Γερμανός καὶ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Ἀμβρόσιος πρὸς συγκρότησιν, μετὰ τοῦ ἤδη διατελοῦντος Συνο-

ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΝ Τῆ Ι. ΣΥΝΟΔῶ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ

Συνήλθεν ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος περι φθίνοντα τὸν παρελθόντα Ἰούλιον μετὰ παρέλευσιν τόσων ἐτῶν. Ἔχομεν ἀνάγκην ἐργασίας πολλῆς πρὸς ἀνόρθωσιν ἕνεκα τῶν ὑλικῶν καὶ ἠθικῶν καταστροφῶν κατὰ τὸν ἀπαισίον πόλεμον. «Αἱ χῶραι ἡμῶν ἠρήμωνται κατεστραμμένοι ὑπὸ λαῶν ἀλλοτρίων» (Ἡσαίου Α', 7) καὶ ἀγρίων. Ὁ δὲ εὐγενῆς ἑλληνικὸς λαὸς «κατεπιέζετο ταῖς τοῦ τυράννου ἀπειλαῖς». Χιλιάδες ἀθῶν ἑλλήνων ἐφονεύθησαν ἢ ἐξηφανίσθησαν ἢ ἀπέθανον ἐν τοῖς στρατοπέδοις.

Ὁ ἑλληνικὸς λαός, ζῶν ἀπὸ τριῶν καὶ πλέον χιλιάδων ἐτῶν, ἀπέδειξε λαμπρῶς ὅτι εἶνε ἀντάξιος τῆς ἡρωϊκῆς καὶ ὑψηλῆς του ἀποστολῆς. Ἐνίκησε τοὺς ἀγρίους ἐν τῇ πίστι πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν δικαιοσύνην. Ὑποδουλωθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀπειραρίθμου πλήθους δύο ἀπαισίων αὐτοκρατοριῶν καὶ μηχανημάτων πολλῶν καὶ φονικῶν, ἐνίκησεν ἠθικῶς διὰ τῆς ἀντιστάσεως καὶ ἐδίδαξεν εἰς τὸν κόσμον καὶ πάλιν ὅτι τὸ δίκαιον κα' ἡ ἐλευθερία νικοῦν καὶ ἐπικρατοῦν καὶ θριαμβεύουν ἐν τῷ κόσμῳ. «Ὑπὸ τὴν στυγνὴν δουλείαν, λέγει ὁ Μ. Ἀρχιεπίσκοπος, ἐδοκιμάσθη σκληρότατα ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ, χωρὶς ὅμως ποτὲ ν' ἀποκαρτερῆση, χωρὶς νὰ λυγίσῃ, διότι ἐπίστευεν εἰς τὴν ἐλευθερίαν, ἐπίστευεν εἰς τὸν Θεὸν τῆς δικαιοσύνης». Διὰ τῶν θυσιῶν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δικαιοσύνης ἀπέδειξε καὶ ἡ νεωτέρα Ἑλλάς ὅτι εἶνε Ἑλλάς, ἀνταξία τοῦ Μαραθῶνος καὶ τῶν Θερμοπυλῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀγῶνων τῆς Βυζαντινῆς ἱστορίας ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν.

Ὁ Μ. Ἀρχιεπίσκοπος ποιεῖται σύντομον ἐπισκόπησιν τῶν κατὰ Ἀνατολὰς Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ κατόπιν εἰσέρχεται εἰς τὰ θέματα, εἰς ἃ δέον ν' ἀσχοληθῇ ἡ Συνέλευσις τῆς Ἱεραρχίας. Οὕτω ὁμιλεῖ περὶ τοῦ τρόπου τῆς νομοθετήσεως τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς συνεχοῦς Συνελεύσεως τῆς Ἱεραρχίας, ἣτις ἀσχολεῖται εἰς γενικώτερα ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα. Φρονεῖ δὲ ὅτι δέον νὰ συγκαληθῆται «κατὰ διετίαν τακτικῶς» «καὶ ἐκτάκτως ὡς ἂν καὶ παρίσταται ἀνάγκη».

δικοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Πολυκάρπου τῆς Ο' συνοδικῆς περιόδου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀντὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ὑδρας καὶ Σπετσῶν κ. Προκοπίου καὶ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Τιμοθέου, ὧν ἐγένοντο δεκταὶ αἱ ὑποβληθεῖσαι παραιτήσεις ἀπὸ τῶν συνοδικῶν καθηκόντων, καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ἄρτης κ. Σπυριδωνοῦ καὶ Παροναξίας κ. Ἱεροθέου, ἀπαλλασσομένων τῶν συνοδικῶν τῶν καθηκόντων».

(Συνεχίζεται)

Ἐπειτα πολὺ ὀρθῶς καὶ σαφῶς ἀναπτύσσει ὅτι ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ ἐργασθῇ «διὰ τὴν ἠθικοθρησκευτικὴν διάπλασιν τῆς νεολαίας». Δυστυχῶς πολλοὶ νέοι, ἀμφοτέρων τῶν φύλων, παρεσῆθησαν καὶ ἐσκοτίσθησαν ὑπὸ τῶν κακοδόξων διδασκαλιῶν τοῦ κομμουνισμοῦ διεφθάρθησαν καὶ οἰκογένεια. Τινὲς δὲ συνειργάσθησαν μετὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος χάριν ὑλικῶν κέρδους καὶ προέδιδον τὰ ἱερά καὶ τοὺς ἐθνικὸφρονας, οἵτινες ἐφυλακίζοντο ἢ ἐφρονέοντο. Δυστυχῶς δὲ καὶ ἀνεπτυγμένοι καὶ διδάσκαλοι.

Ἡ ἀνόρθωσις τοῦ ἔθνους θὰ ἐπέλθῃ διὰ τῆς ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς μορφώσεως τῆς νεότητος. Μακρὰν τῆς θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ εἶνε ὁπισθοδρόμησις σῆψις καὶ νέκρωσις πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ.

Τὴν δαιμονίαν δύναμιν τῆς ἀγωγῆς καὶ μορφώσεως τῆς νεότητος ἀνομολογοῦν πάντες οἱ ὑγιᾶς φιλοσοφοῦντες καὶ κοινωνιολογοῦντες. Ὁ Πλάτων λέγει «Ὁὐ γὰρ ἐστὶ περὶ ἔτου θειστέρου ἂν ἄνθρωπος βουλευσάτο ἢ περὶ παιδείας καὶ αὐτοῦ καὶ τῶν αὐτοῦ οἰκείων» (Νόμ. Β'). Στηρίζει δὲ τὴν τῆς πολιτείας εὐδαιμονίαν ἐπὶ τῆς τῶν νέων ἀγωγῆς καὶ παιδείας, εὐφημῶν δὲ παρασιωπᾷ τὰς ἐκ τῆς ἐλλείψεως αὐτῶν ὀλεθρίας συνεπείας (Νόμ. Ζ').

Οὕτω ἐμορφώθησαν τὰ ἔθνη ἐν τῇ ἱστορίᾳ, κατέπεσαν δὲ καὶ συνετρίβησαν ὡσαύτα μακρύνθησαν ἀπὸ τῆς θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν. «Ὅς ἐρείδεται ἐπὶ ψεύδεσιν, οὗτος ποιμανεῖ ἀνέμους». Καὶ ἰδοὺ κατὰ κεῖται εἰς ἐρείπια ἡ ὑπερήφανος καὶ ἀγρία Γερμανία, ὡς καὶ ἡ Ἰταλία. Ἡ θεία Δικαιοσύνη συνέτριψε καὶ ἐτιμώρησε τὰ ἔθνη αὐτὰ καὶ τοὺς ἀθέους ἀρχηγούς των. «Σὺ ἐταπεινώσας ὡς τραυματίαν ὑπερήφανον καὶ ἐν τῷ βραχίονι τῆς δυνάμεώς σου διεσκόρπισας τοὺς ἐχθρούς σου» (ψαλμ. 88, 10).

Διὰ τῆς θρησκευτικῆς μορφώσεως τῆς νεότητος καὶ καθόλου τοῦ ἔθνους ἀνορθοῦνται τὰ ἔθνη καὶ πληροῦνται μὲ μωρίπνοα ἄνθη τῶν ἀρετῶν καὶ οὕτω οἱ φοβεροὶ πόλεμοι ἐγκαταλείπονται. Οἱ πρότερον πάσης ἀληθοῦς γνώσεως ἀπαστερημένοι καὶ ἐν αὐτῷ τῷ πυθμένι τῆς ἀσεβείας ἐγκυλινδούμενοι, αἴφνης εὐρίσκονται ἐν καθαρᾷ αἰθέρι τῆς ἀληθείας, ὀρθῶν καὶ ὑγιᾶν διδασκαλιῶν πεπληρωμένοι. «Οἱ πολέμοι, λέγει ὁ ἱερὸς Ἰουστίνος, καὶ ἀλληλοφονίας καὶ πάσης κακίας μεμεστωμένοι ἀπὸ πάσης τῆς γῆς, τὰ πολεμικὰ ὄργανα ἕκαστος, τὰς μαχαίρας εἰς ἄροτρα καὶ τὰς ζιβύνας εἰς ὄργανα μετεβάλλομεν, καὶ γεωργοῦμεν εὐσέβειαν, δικαιοσύνην, φιλανθρωπίαν, πίστιν, ἐλπίδα, τὴν παρ' αὐτοῦ τοῦ Πατρὸς διὰ τοῦ σταυρωθέντος» (Διάλογ. πρὸς Τρύφ.).

Ὁ Μ. Ἀρχιεπίσκοπος, ὡς Ἀντιβασιλεὺς ἐπὶ διετίαν ἐργασθεὶς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐν μέσῳ πολλῶν διωγμῶν ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν, δὲν ἔλη-

σμόνησε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ δὴ τὸν ἱερὸν Κληρὸν. Οὕτω ἐξεπληρώθη τὸ ὄνειρον τῶν γυναικῶν. Ἐμισθοδοτήθη ὁ ἱερὸς Κληρὸς, ἡ ψυχὴ τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ τοῦ Δημοσίου. Εἶνε νέος σταθμὸς ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διότι, πρὸς τοὺς ἄλλους, θὰ δημιουργηθῇ Κληρὸς ἀνεπτυγμένος ἐν σχέσει μάλιστα πρὸς τὰς Ἱερ. Σχολὰς, αἵτινες ἐδημιουργήσαν.

Ἴσως εἶνε τοῦτο τὸ σπουδαιότατον ἔργον τοῦ ἄλλως ἱκανωτάτου καὶ χρηστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Δαμασκηνοῦ. Ἐγένετο ἄξιός τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Βεβαίως διὰ τῆς μισθοδοσίας μόνης καθ' ἑαυτὴν δὲν ἀνορθοῦται ὁ ἐφημεριακὸς Κληρὸς· ἀπαιτεῖται νὰ ἔχη ἥθος χρηστὸν καὶ ἀρετὴν καὶ δὴ ζῆλον εἰς τὸ ὑψηλὸν ἔργον τῆς ὑψηλῆς διακονίας του. Ἡ μισθοδοσία ἄνευ τοῦ κατὰ Θεὸν ζήλου βλάπτει μᾶλλον ἢ ὠφελεῖ. «Τίς ἀναβήσεται εἰς τὸ ὄρος Κυρίου καὶ τίς στήσεται ἐν τόπῳ ἁγίου αὐτοῦ;» ἐρωτᾷ ὁ Προφητὰναξ. Ἀπαντᾷ δὲ ὁ αὐτός· «Ἀθῶος χεραὶ καὶ καθαρὸς τῇ καρδίᾳ. ὃς οὐκ ἔλαβεν ἐπὶ ματαίῳ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ» (Ψαλμ. ΚΓ', 4). Πρέπει ἄρα νὰ κοσμῶνται οἱ κληρικοὶ διὰ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς παιδείας, τῆς διδασκαλίας τοῦ λόγου. Ἡ διδασκαλία εἶνε ὠφέλιμος, ἀλλὰ κυρίως ἡ ἀρετὴ, ἥτις διδάσκει ἄνευ διδασκαλίας καὶ φωτίζει καὶ λάμπει καὶ θερμαίνει.

Καὶ ταῦτα μὲν οὕτω.

Τέλος εὐχομαι ὅπως ἡ Ἐκκλησία δράσῃ, εἴπερ ποτέ, γενναίως ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου· «Ἱερεῖς, λαλήσατε εἰς τὴν καρδίαν Ἱερουσαλήμ».

Ἐλπίζω ὅτι διὰ τῆς συνέσεως καὶ δραστηριότητος τῆς Α. Μακαριότητος θ' ἀναπτυχθῇ νέα ζωὴ καὶ δράσις καὶ θ' ἀναδειχθοῦν νέοι ἄνδρες ἀποστολικοὶ πρὸς ἡθικὴν ὠφέλειαν τοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ.

† Ὁ πρῶν Μεσσηνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΦΙΛΙΑΣ ΔΙΑ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Εἰς τὸ Irving τῆς Ἀγγλίας συνῆλθε κατὰ τὸν π. Ἰούλιον τὸ πρῶτον μετὰ τὸν πόλεμον ἡ ὀργανωτικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Παγκοσμίου Συνδέσμου Διεθνοῦς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν.

Τὸ θέμα τῆς διασκέψεως ἦτο ἡ ἐπὶ νέων βάσεων καὶ κατευθύνσεων ἀναδιοργάνωσις τοῦ Συνδέσμου. Μετὰ τὰς ληφθείσας σχετικὰς ἀποφάσεις ἡ Συνέλευσις ἐξέλεξε παμψηφεί ὡς Πρόεδρον τοῦ Παγκοσμίου Συνδέσμου τὸν Καθηγητὴν κ. Ἀμίλκαν Ἀλιβιζᾶτον ἐπὶ διαδοχῇ κατὰ σειράν τοῦ Λόρδου Dickinson καὶ τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ Novi Sad.

Ἡ σύσκεψις ἀπηύθυνε διάγγελμα πρὸς τὸν χριστιανικὸν κόσμον, ἐν τῷ ὁποίῳ τονίζεται ὅτι, μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ ὅρι λήξαντος πολέμου, θὰ εἶναι ματαία ἡ στερέωσις τῆς ἐν τῷ κόσμῳ εἰρήνης ἄνευ θεμελίωσιν ἐπὶ τῆς εἰρήνης τοῦ Χριστοῦ. Τῆς ἀληθινῆς δηλ. δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης τῶν λαῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων. Τὸ διάγγελμα τοῦτο, δημοσιευσθὲν εἰς τὸν παγκόσμιον τύπον, προὐξένησε βαθυτάτην ἐντύπωσιν διὰ τὰς θετικῶς τονιζόμενας ἀληθείας τῆς χριστιανικῆς ἀντιλήψεως ἐπὶ τῶν διεθνῶν προβλημάτων.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρ. Σεπτεμβρίου ὁ νέος Πρόεδ-

ρος τοῦ Παγκοσμίου Συνδέσμου φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν μετὰ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως Δρος DEXTER ἀπηύθυνε τὴν κάτωθι ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἀρχηγούς τῶν ἐθνικῶν ἀντιπροσωπειῶν τῶν διαφόρων ἐθνῶν, οἱ ὁποῖοι συμμετέσχον εἰς τὴν ἐν Παρισίοις ἄρτι λήξαν Διάσκεψιν τῆς εἰρήνης.

»Κύριε,

» Τὸ καθήκον, τὸ ὁποῖον ἀνετέθη εἰς σὰς καὶ τοὺς συναδέλφους σας—πρεπούσης ἀποκαταστάσεως τῆς εἰρήνης μετὰ τὸν καταστρεπτικώτερον τῶν πολέμων—ἀποτελεῖ βαρυτάτην ἀποστολὴν καὶ ὑψίστην εὐκαιρίαν διὰ τὴν γενεάν μας. Τὰ μέλη τοῦ Παγκοσμίου Συνδέσμου διεθνοῦς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν—ἐκπρόσωπα τῶν πλείστων Ἐκκλησιῶν καὶ θρησκευμάτων—παρακολουθοῦν τὸ ἔργον σας με ἀδιάπτωτον ἐνδιαφέρον καὶ θερμαίνονται εἰς πλείστας γλώσσας ἀναπέμπονται ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας του.

» Ἀληθινὴ ὁμως ἐπιτυχία θὰ στέψη τοὺς μόχθους καὶ τὰς προσπάθειάς σας μόνον ὅταν ἕκαστον ἔθνος καὶ ἕκαστος ἀντιπρόσωπος θὰ ἀποφασίσῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ ἰδιωτικὰ καὶ ἀτομικὰ ἐθνικὰ συμφέροντα.

» Πάντες ἐξηγόρασαν τὴν νίκην ἀντὶ βαρυτάτου τιμήματος. Ματαία δὲ θὰ εἶναι ἡ χάσις τοῦ αἵματος τῶν θανάτων, ἂν δὲν ἀναγνωρισθῇ ἡ ὑπὸ πάσης θρησκείας διδασκομένη ἀλήθεια, ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ἀποτελεῖ μίαν οἰκογένειαν καὶ ὅτι ἡ ἀσφάλεια τοῦ ἐνὸς ἔθνους εἶναι βεβαία μόνον ὅταν ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ἔθνη εἶναι ἀσφαλῆ.

» Ποιούμεθα ἐκκλησίαν πρὸς ὑμᾶς, τὰ μέλη τῆς Διασκέψεως τῆς εἰρήνης, καὶ παρακαλοῦμεν νὰ ἀφιερῶσθε τὸν ἑαυτόν σας ἐξ ὑπαρχῆς εἰς τὸ πρὸ ἡμῶν καθήκον ἐν τῷ πνεύματι τῶν προφητῶν καὶ θρησκευτικῶν ἀρχηγῶν, τοὺς ὁποίους οἱ ἴδιοι τιμᾶτε καὶ ἀκολουθεῖτε. Τὸ καθήκον τοῦτο δὲν εἶναι εὐκόλον. Ἄλλ' ἂν τὸ ἰδεῶδες τῆς Ἀδελφότητος τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἐνεσωματώθῃ εἰς τὸν Χάρτην τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ τὸν Χάρτην τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, σὰς καθοδηγῇ τώρα, οἱ μόχθοί σας θὰ ἀποδοῦν εὐεργετικῶς καρποφόροι καὶ τὰ ὀνόματά σας θὰ μακαρίζονται ἑσαεῖ. Ἄν διαψεῦσετε τὸ ἰδεῶδες αὐτό, θὰ ἀποτύχετε.

» Καθημερινῶς προσευχόμεθα νὰ σὰς δοθῇ σοφία, σύνεσις καὶ θάρρος διὰ νὰ ἠγήσθε τῆς ὁδοῦ πρὸς κόσμον ἐλευθέρου ἀπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ πολέμου καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἐλευθερία καὶ δικαιοσύνη θὰ ἀποτελοῦν τὴν κληρονομίαν καὶ τὸ κτῆμα ὄλων».

ΑΜΙΑΚΑΣ Σ. ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΣ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ROBERT DEXTER

ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Οἱ πλείστοι τῶν ἀρχηγῶν τῶν διαφόρων ἀντιπροσωπειῶν ἀπήντησαν πρὸς τὸ Προεδρεῖον τοῦ Παγκοσμίου Συνδέσμου εὐχαριστοῦντες διὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ σημερινικοῦ, ὡς τὸ ἀποκαλοῦν, ἀνοτέρω ἐγγράφου.

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

ΚΑΙ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΙΡΗΝΗ *

Ἡ κουρασμένη ἀπὸ τὴν πολεμικὴν φοβὴν καὶ τὴν ἀφάνταστον ἀγριότητα ἐξ ὀλοκλήρων ἐτῶν ἀνθρωπότης περιμένει σήμερον με ἀγωνίαν τὴν ὑπογραφήν τῆς εἰρήνης, πού θὰ σημάνῃ, ὡς πιστεύει, τὸ τέλος τῶν βασάνων τῆς καὶ τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἀναρροσῆς τῆς ἀπὸ τὰς πολεμικὰς τῆς πληγᾶς. Ἔτσι ὕστερα ἀπὸ κάθε πολεμικὴν θύελλα, πού πάντοτε μαζί με μυριάδας ἀπὸ νεανικὰς ἀνθρωπίνους ὑπάρξεις καταστρέφει καὶ ὅ,τι δημιούργει ὁ ἀνθρώπινος μόχθος ἐπὶ αἰῶνας, οἱ λαοὶ μισοῦν τὸν πόλεμον καὶ νο-

* Ὁμιλία ρηθῆσα ἀπὸ τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ Ἀθηνῶν τὴν 15-6-46.

σταλγούν την ειρήνην, τῆς ὁποίας τότε ψάλλον ἐγκώμια καὶ δοκίμια πῶς θὰ τὴν διαφυλάττουσαν πάντοτε. Δυστυχῶς διὰ τὴν ἀνθρωπότητα κάθε φορὰ οἱ ἔθνη αὐτοὶ λησιμονοῦνται γρήγορα καὶ χωρὶς καλῆ καλὰ νὰ ἔχουν οἱ λαοὶ ἀναρρώσει ἀπὸ τοὺς τελευταίους τῶν πολέμων προετοιμάζονται διὰ τὸν νέον. Εἰς αὐτὰ τὰ πραγματικὰ δεδομένα στηρίζουν τὰς γνώμας τῶν ἐκείνοι, πού ἰσχυρίσθησαν καὶ ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι «πατὴρ πάντων», ὅτι «ὁ πόλεμος εἶναι ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἡ εἰρήνη τῶν σοφῶν μόνον τὸ ὄνειρον», πού χρησιμεύει διὰ νὰ δώσῃ μόνον τὸν καιρὸν, ὥστε νὰ προετοιμασθῇ ὁ νέος πόλεμος.

Μέσα σ' αὐτὸν τὸν δραματικὸν φαῦλον κύκλον βασανίζεται πραγματικὰ ἀνέκαθεν καὶ μέχρι σήμερον ἡ ἀνθρωπότης. Δὲν προφθάνει νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὰς καταστροφὰς τοῦ ἐνὸς πολέμου καὶ ἀρχίζει ὁ νέος, ζεῖ ἀκόμη ὁ ἀνάπηρος ἀπὸ τὸν προηγούμενον πόλεμον πατέρας καὶ στρατεύεται διὰ διὰ τὸν νέον πόλεμον ὁ υἱὸς του. Μία ἀτελείωτη σειρὰ ἀνθρωπίνων θυμάτων ὀδηγεῖται διὰ τῶν αἰώνων ὡς ἐκατόμβῃ εἰς τὸν καπνίζοντα ἀδιακόπως ὑγρὸν ἀπὸ ἀνθρώπινον αἷμα βωμὸν τοῦ πολέμου. Καὶ ὅμως ὕστερα ἀπὸ κάθε πόλεμον ὑπογράφονται συνθήκαι εἰρήνης, πού καμιά φορὰ μάλιστα χαρακτηρίζονται ἀπὸ ἐκείνους πού τὰς ὀπογράφουν ὡς αἰώνιαι, καὶ συγκαλοῦνται συνέδρια, πού καταδικάζουν τὸν πόλεμον, πού τὸν θέτουν ἐκτὸς νόμου καὶ συζητοῦν τὸν γενικὸν ἀφοπλισμὸν, γιατί πιστεύουν πῶς ὅταν θὰ λείψουν τὰ ὄπλα θὰ σταματήσουν αὐτομάτως καὶ οἱ καταραμένοι πόλεμοι. Τὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ τὰ εἰρημιστικὰ συνέδρια τὰ ἐγνώρισεν ἡ ἐποχὴ μας ὕστερα ἀπὸ τὸν προτελευταῖον παγκόσμιον πόλεμον, τοῦ ὁποίου αἱ τεραστιαὶ καταστροφαί, ἀλλὰ καὶ τὰ φοβερὰ ὄπλα εἶχαν τρομοκρατήσει τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἤθελαν νὰ ἀποφύγουν ὅπως οὐδέποτε ἓνα νέον πόλεμον, πού θὰ ἦτο, ὅπως δικαίως τὸν ἐφαντάζοντο, πολὺ καταστρεπτικώτερος ἐκείνου. Ὅλοι μας γνωρίζομεν αὐτὰς τὰς προσπάθειας ὅπως ἐγνωρίσαμεν καὶ ἐχαρητίσαμεν μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ τὴν ἰδρυσιν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχαν στηρίξει οἱ λαοὶ τόσας ἐλπίδας, ὡς καὶ τὸ σύμφωνον τοῦ 1928, κατὰ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ὁποίου ἐλέχθησαν τὰ ὄρατα αὐτὰ λόγια «τὴν στιγμήν αὐτὴν ἡ συνειδήσις τῶν λαῶν ἐξαγνισμένη καὶ ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τὸν ἐθνικὸν ἐγωϊσμὸν φέρεται πρὸς τὴν ἡρεμον περιοχὴν τῆς ἀνθρωπίνης συναδελφώσεως».

Ποίαν πρακτικὴν σημασίαν εἶχαν ὅλα αὐτὰ τὸ γνωρίζομεν ἐπίσης τώρα ὅλοι. Πολλοὶ τὴν ἐγνώριζαν ἀπὸ τότε, διότι ἐνῶ ἐλέγοντο τὰ ὄρατα ἐκείνα λόγια ἐξωπλίζοντο οἱ λαοὶ πυρετωδῶς καὶ ἔτσι μετὰ παρέλευσιν εἴκοσι μόλις ἐτῶν ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ προηγούμενου πολέμου εὐρέθησαν πάλιν πάνοπλοι ἀντιμέτωποι ἀλλήλων διὰ τὰ θυσιαστικὸν πάλιν ἐκατομμύρια ἀνθρώπων εἰς τὸν πολεμικὸν βωμὸν, νὰ καταστρέψουν τὰ πολλαπλασιασθέντα μὲ τὴν βοήθειαν τῆς μηχανῆς προϊόντα τοῦ μόχθου τῶν καὶ νὰ βυθίσουν εἰς ἀφάνταστον δυστυχίαν τὸν ἀνεύθυνον κόσμον. Ἡ πολυμνηθεῖσα Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν, ἀφροῦ ἀ-

πέδειξεν ἀνίκαιη νὰ περιφρουρήσῃ τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου, ἐκλείσει καὶ τυπικῶς πρὸ ὀλίγων ἔβδομάδιον τὰς θύρας τοῦ μεγάρου τῆς.

Αἱ τραγικὰ αὐτὰ διαπιστώσεις δὲν ἔχουν σκοπὸν νὰ δημιουργήσουν ἀπαισιοδοξίαν διὰ τὸ μέλλον οὐδέ νὰ ἀποθαρρύνουν τοὺς ἀγωνιζομένους διὰ τὴν εἰρήνην τῶν λαῶν καὶ νὰ ἐπισχύσουν τοὺς φιλοπολέμους δῆθεν πραγματιστάς, διότι καὶ ἡμεῖς προσωπικῶς πιστεύομεν ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ἔχει «γὰρ κατὰ καλύτερον γεννηθῆ», κατὰ τὸν ποιητὴν, γὰρ κατὰ καλύτερον ἀπὸ τὸ αἰώνιο αἰματοκυλισμὸς τῆς εἰς τοὺς ἀτελείωτους πολέμους τῆς.

Ἄλλὰ γιατί ἐρᾷ γε ναυαγοῦν διαρκῶς ὅλοι αἱ προσπάθειαι διὰ τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου ἀπὸ τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς μέχρι καὶ σήμερον, ἐφ' ὅσον οἱ ἀνθρώποι νοσταλγοῦν τὴν εἰρήνην καὶ ἐπὶ πλέον γνωρίζουν πολὺ καλὰ πῶς κανένα πρόβλημα δὲν λύεται μὲ τὸν πόλεμον, ἀλλ' ἀπεναντίας καὶ τὰ ὑπάρχοντα περιπλέκονται περισσότερον καὶ νέα σοβαρώτερα δημιουργοῦνται;

Ἄς ἀναζητήσωμεν τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ μεγαλειωδέστερον εἰρημιστικὸν κήρυγμα τῶν αἰώνων, τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν, ἡ ὁποία καὶ ἐπικρίνεται ἀπὸ μερικοὺς, διότι δὲν κατώρθωσε μέχρι σήμερον νὰ ἐπιφέρει εἰς τὸν κόσμον τὴν εἰρήνην, τὴν ὁποίαν τοῦ ὑπεσχέθη.

Ἀληθὲς εἶναι ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ὑπεσχέθη εἰς τὸν κόσμον εἰρήνην, ἀλλὰ ὄχι τὴν εἰρήνην ὅπως τὴν φαντάζονται οἱ ἐπικριταὶ του, ἀλλ' ὡς αὐτὸς τὴν ἐνόησε. Ὁ Χριστὸς ἔθεσεν ὄρισμένας προϋποθέσεις, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ ἐκπληρωθοῦν ἀπὸ κάθε ἓνα ἀνθρώπον χωριστὰ διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἡ εἰρήνη. Πρώτη προϋπόθεσις εἶναι ἡ εἰρήνευσις κάθε ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἡ εἰρήνευσις κάθε ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεῖον Νόμον. Κάθε παράβασις τῶν θεῶν ἐντολῶν, κάθε πράξις ἀντίθετος πρὸς τὸν θεῖον νόμον ἀποτελεῖ διασάλευσιν τῶν εἰρημικῶν σχέσεων τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ. Οἱ Χριστιανοί, κατὰ τὸν Παῦλον, συνεφιλώθησαν μετὰ τοῦ Θεοῦ «διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ». Τοὺς μὴ ζῶντας ἐπομένως κατὰ τὰς χριστιανικὰς ἐπιταγὰς, χωρίζει ἀκόμη καὶ σήμερον τὸ χάσμα, πού ἐχώριζε τὸν προχριστιανικὸν ἀνθρώπον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. Ἐπ' αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων δὲν δύναται νὰ ἐπενεργήσῃ φυσικὰ τὸ εἰρημικὸν χριστιανικὸν κήρυγμα, ἐφ' ὅσον ζοῦν μακρὰν τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ δευτέρα προϋπόθεσις τῆς ἐπικρατήσεως τῆς εἰρήνης, τὴν ὁποίαν εὐηγγελίσθη τὸ χριστιανικὸν κήρυγμα μετὰ τῶν ἀνθρώπων, εἶναι ἡ εἰρήνευσις κάθε ἀνθρώπου μὲ τὸν ἑαυτὸν του, ἡ εἰρήνευσις τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως. Μία ἀνθρωπίνη καρδιά, τὴν ὁποίαν ἀναταράσσουν τὰ πάθη τοῦ ἐγωϊσμοῦ, τῆς πλεονεξίας καὶ τοῦ μίσους, εἶναι ἡ ἀγορὰ καὶ ξηρὰ γῆ, ἐπὶ τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ καρποφορήσῃ ὁ σπόρος τοῦ σπορέως Χριστοῦ. Ἡ εἰρήνευσις τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως ἀπεναντίας μαρτυρεῖ ὅτι ἐπρωτάνευσεν ἐντὸς αὐτῆς τὸ χριστιανικὸν κήρυγμα, ὅτι ἐνεπιστεῖθη ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος τὸ πηδάλιον τῆς ζωῆς του εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὅ-

ποιος και μεταδίδει τότε εις εκείνον προσωπικῶς τὴν εἰρήνην Του. Ὅταν δὲ αὐτὸ συμβῆ, ἐκδιώκονται ἀμέσως ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ὁ ἐγωϊσμός και τὸ μῖσος, πού τὸν χωρίζουν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, και ἀντὶ αὐτῶν ἀναπτύσσεται εἰς τὴν καρδίαν του ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν ἄλλον ἀνθρώπον ἀδελφόν του, ἡ ὁποία και ἀποτελεῖ τὴν *τρίτην και βασικὴν* προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς εἰρήνης εἰς τὸν κόσμον.

Διὰ τὴν ἐπικράτησιν με ἄλλας λέξεις και ἐπὶ τῆς γῆς εἰρήνη, ὅπως τὴν εὐηγγελίσθη τὸ Χριστιανικὸν κήρυγμα, πρέπει προηγουμένως ἡ ἀνθρωπότης νὰ γίνῃ μία χριστιανικὴ οἰκογένεια με ὅλα τὰ μέλη της χριστιανούς. Πρέπει νὰ λείψουν ὁ ἐγωϊσμός και ἡ πλανεξία και ἀπὸ τὰ ἄτομα και ἀπὸ τοὺς λαούς και νὰ ἀντικατασταθοῦν με τὴν θεοσέβειαν, τὴν δικαιοσύνην και τὴν ἀγάπην.

Ὅταν οἱ ἀνθρώποι βεβαίως δὲν διακρίνουν ἐαυτοὺς—ἀπὸ ἀπόψεως ἀνωτέρου προορισμοῦ—ἀπὸ τὰ ἄλλα ζῶα, τότε ὁ ἀλληλοσπαραγμός εἶναι και δι' αὐτοὺς φυσικὴ και ἀναπόφευκτος ἐκδήλωσις. Ὅταν πάλιν οἱ ἐκάστοτε ἰσχυροὶ τῆς γῆς θέτουν ἐαυτοὺς ὑπεράνω τοῦ δικαίου και φαντάζονται τὴν εἰρήνην ὡς θεοπαίριδα τῶν συμφορόντων των, εἶναι φανερόν πως οἰκοδομεῖται τὸ μέγαρον τῆς εἰρήνης ἐπὶ τῆς ἄμμου. Ὅταν ἐπίσης ὠρισμένοι λαοὶ ἔχουν τὴν ἐσφαλμένην γνώμην ὅτι αὐτοὶ ἔχουν περισσότερα δικαιώματα εἰς τὴν ζωὴν ἀπὸ τοὺς ἄλλους λαοὺς και ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀδίκου ἀρχῆς στηριζόμενοι ἐπιθυμοῦν νὰ ἐπιβάλουν τὴν εἰρήνην τῆς ἀρεσκείας των, τότε δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦν ὅτι πρῶτοι αὐτοὶ οἴπουν τὰ σπέρματα τοῦ νέου πολέμου. Ὅταν, τέλος, μοναδικὸς σκοπὸς τῶν χειριζόμενων τὴν ὑπόθεσιν τῆς εἰρήνης εἶναι τὸ ξεγέλασμα τῶν ἄλλων διὰ τῆς ἀνελευθερίας τῆς διπλωματίας, τότε εἶναι φανερόν ὅτι περιπλέκονται αὐτομάτως αἱ μεταξὺ τῶν λαῶν σχέσεις ἀκριβῶς ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν τῆς ὑπογραφῆς τῆς εἰρήνης.

Ἐὰν ἡ ἀνθρωπότης ποθῆ πραγματικὰ τὴν εἰρήνην και δὲν θέλῃ νὰ καταστραφῆ *κυριολεκτικὰ* τελείως εἰς ἓνα τρίτον παγκόσμιον πόλεμον ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν της, θὰ πρέπει νὰ ἀντλήσῃ διδάγματα ἀπὸ τὸ παρελθόν. Θὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσουν με παρησιάν και οἱ λαοὶ και οἱ ἡγήται των ὅτι ἀπέτυχον αἱ παλαιαὶ μέθοδοι τοῦ διακανονισμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων, αἱ ὁποῖαι ἐπεδίωκον νὰ ἐγκαθιδρῶσουν εἰρήνην εἰς τὸν κόσμον χωρὶς νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν των τὴν εἰρήνην τοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ τὸ Χριστιανικὸν ἀκριβῶς κήρυγμα ὀφείλουν νὰ διδαχθοῦν ὅτι ὑπάρχει και ἓνας ἄλλος τρόπος διὰ τὴν ρύθμισιν τῶν σχέσεων τῶν ἀνθρώπων και τῶν λαῶν, ὁ ὁποῖος βασιζέται εἰς τὴν «καινὴν ἐντολήν», τῆς ἀγάπης, τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης μεταξὺ ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἀδιακρίτως φυλῆς, φύλου, καταγωγῆς και κοινωνικῆς τάξεως. Ἡ εἰλικρινὴς ἐφαρμογὴ αὐτοῦ τοῦ τρόπου διακανονισμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων θὰ ἔχη τὴν δύναμιν νὰ διάλυσῃ τὰ μῖση, τὰς καχυποψίας και τὰς ραδιουργίας, πού ὑποσκάπτουν πάντοτε—και σήμερον δυστυχῶς—τὴν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων και τῶν λαῶν

ἐμπιστοσύνην και δημιουργοῦν τὰς ἀφορμὰς τῶν προστριβῶν και τοὺς πυρῆνας τῶν πολέμων. Ἡ ἐν πνεύματι εἰλικρινείας, δικαιοσύνης, ἰσότητος και προπαντὸς ἀγάπης συζήτησις τῶν διεθνῶν διαφορῶν, θὰ εὐκολυνῇ τὰ μέγιστα τὴν ἐπίλυσιν των. Ὅταν οἱ χειριζόμενοι τὰ ζητήματα αὐτὰ εἶναι προπαντὸς χριστιανοὶ και ὀλιγώτερον διπλωμάται τοῦ Α ἢ τοῦ Β Κράτους, πού ἐπιδιώκουν νὰ ἐπιβάλουν τὰς ἐγωϊστικὰς των ἀπόψεις εἰς τοὺς ἄλλους, τότε και τὰ δυσκολώτερα ζητήματα, πού τοὺς χωρίζουν, τοποθετοῦνται αὐτομάτως εἰς τὸν δρόμον τοῦ διακανονισμοῦ των. Διότι ζητήματα σοβαρὰ θὰ ὑπάρχουν βέβαια ἐφ' ὅσον θὰ ὑπάρχουν και ἀνθρώποι ἐπὶ τῆς γῆς, εἶναι ὅμως ἀνόητον νὰ πιστεύεται ὡς δῆθεν ἀναντίρροτον δίδαγμα τῆς ἱστορίας, ὅτι αὐτὰ μόνον με τὰ ὅπλα δύνανται νὰ ἐπιλύωνται.

Οἱ ἐπιδικώμενοι ἀφοπλισμοί, ἐφ' ὅσον δὲν ἀφοπλίζεται και κάθε ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ ἀπὸ τὰ πάθη τοῦ ἐγωϊσμοῦ και τοῦ μῖσους και δὲν ὀπλίζεται με τὰς χριστιανικὰς ἀρετὰς τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἰσότητος και τῆς ἀγάπης, δὲν πρόκειται νὰ ἀποτρέψουν ποτὲ τὸν πόλεμον, διότι ὄχι τὸ ὅπλον, ἀλλὰ αὐτὸς πού τὸ χρησιμοποιεῖ εὐθύνεται διὰ τὴν κακίην του χοῦσιν. Ἀλλὰ οὔτε και ἡ πανηγυρικὴ ὑπογραφή τῆς εἰρήνης, ἐφ' ὅσον δὲν στηρίζεται αὐτὴ ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἀρχῶν, πρόκειται νὰ ἔχη μόνιμα ἀποτελέσματα ὅπως τὰ ποθῆ ἡ ἀνθρωπότης σήμερον, καθὼς μᾶς ἐδίδαξε ἡ πρόσφατος ἱστορία. Μόνον ἡ εἰλικρινὴς ἐφαρμογὴ τῶν ἀνωτέρω χριστιανικῶν ἀρχῶν, ἐκ μέρους ὅμως ὅλων τῶν λαῶν, δύναται νὰ ἀποτρέψῃ τὸν πόλεμον και νὰ προφυλάξῃ τὴν εἰρήνην, πού πρόκειται νὰ ὑπογραφῆ—ἐλπίζομεν προσεχῶς—ὑστερα ἀπὸ τὸν καταστρεπτικώτερον ὅλων τῶν πολέμων τῆς ἱστορίας, ὥστε νὰ μὴ ἔχη ἀργὰ ἡ γρήγορα και αὐτὴ τὴν ἴδιαν τραγικὴν μοῖραν, πού εἶχαν τόσαι ἄλλαι συνθῆκαι εἰρήνης τοῦ παρελθόντος.

Εὐτυχῶς διὰ τοὺς λαοὺς αὐτὰ πού θὰ ἐξακατηρίζοντο ἄλλοτε ἀπὸ τοὺς ἀπαισιόδοξους δῆθεν πραγματικὰς ὡς οὐτοπία, γίνονται σήμερον συνείδησις τῶν λαῶν και μάλιστα τῶν ὑπευθύνων κυβερνητῶν των.

Ὁ Ἄγγλος Πρωθυπουργὸς κ. Ἀττλν ὁμολόγησε τελευταίως ὅτι «ἓνα και μόνον ἀξίωμα δύναται νὰ σώσῃ τὸν κόσμον, τὸν χριστιανικόν, ὅτι ὅλοι οἱ ἀνθρώποι εἶναι ἀδελφοὶ μεταξὺ των» και ἐξακατηρίσεν εἰς ἄλλην περίπτωσιν ὡς τὸ μεγαλύτερον καθήκον τῶν ἡγετῶν τῶν μεγάλων ἐθνῶν τὸ «νὰ δώσουν εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς νὰ ἀντιληφθοῦν πρὶν ἢ εἶναι πολὺ ἀργά, ὅτι ὁ πολιτισμὸς μας δύναται νὰ ἐπιζῆσῃ μόνον ἐὰν θὰ παραδεχθῶμεν και ἐφαρμοσῶμεν εἰς τὰς διεθνεῖς σχέσεις και εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἔθνους μας τὸ Χριστιανικὸν ἀξίωμα ὅτι εἴμεθα ὅλοι μέλη μίας οἰκογενείας». Καὶ ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κ. Τρουμαν διεκήρυξεν ἐπίσης τελευταίως ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον «κανένα πρόβλημα, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιλυθῆ, ἐὰν ἐξητάζετο ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὁμιλίας». Ἄς τὰ θεωρήσωμεν αὐτὰ ὡς ἐνθαρρυντικὰ δείγματα ὅτι ὁ κόσμος κουρασμένος ἀπὸ τὸ αἱματομένον πα-

Η "ΑΝΟΙΚΟΝΟΜΗΤΟΣ", ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ - ΥΠΟΥΡΓΟΥ

Ἡ μελέτη τῆς ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 διαρκῶς θά διδάσκη τὰς μελλούσας γενεάς. Ἀρκετοί, ἡμέτεροι καί ξένοι ἱστορικοί, ἔγραψαν περὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῆς καί τῶν ἀρετῶν τῶν. Ἡ δρᾶσις ὅμως, ἡ πολυσχιδής, τῶν τότε κληρικῶν, δὲν ἠρευνήθη δεόντως εἰσέτι, οὐδὲ ἤλθον εἰς φῶς τὰ ἔργα αὐτῶν, ἐν λεπτομερείᾳ, ὡς πλείστων στρατιωτικῶν καί πολιτικῶν. Ὀλίγοι ἐκ τῶν σημερινῶν πολιτικῶν μας γνωρίζουν τὴν συμμετοχὴν τῶν τότε κληρικῶν εἰς τὴν Γερουσίαν καί τὰ Βουλευτικά Σώματα τῆς Ἐπαναστάσεως. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῆ ὅτι, ὅτε πρὸ ἐτῶν, ἐν τινι αἰθούσῃ τῆς Γερουσίας, ἐζητήθη ὑπὸ φιλόστορος ἢ ἀνάρτησις τῆς εἰκόνας τοῦ πρώτου Προέδρου τῆς πρώτης Γερουσίας (1821), ἦτοι τοῦ ἐπισκόπου Βρεσθένης (Λακεδαιμονίας) Θεοδωρήτου, οἱ πολιτικοὶ μας διηρωτῶντο τὴν ὥραν ἐκείνην τίς ἦτο ὁ διὰ πρώτην φοράν ἀναφερόμενος ἐπίσκοπος - Γερουσιαστής !!

Τὸ ἐπόμενον ἀνέκδοτον ἔγγραφον εἶναι τοῦ ἐκ Καλαβρύτων ἐπισκόπου Δαμαλῶν, Ὑπουργοῦ τῆς Θρησκείας, Ἰωνᾶ. Ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Κυβερνήτην Ἰωάννην Καποδίστριαν καί μᾶς ζωγραφίζει τὴν μακροχρόνιον ἔνδειάν του καί τὴν ἀδιάπτωτον ἀγάπην αὐτοῦ πρὸς τὴν Πατρίδα. «Ὅταν «κατήντησεν» εἰς τὴν «ἀναικονόμητον δυστυχίαν», τότε ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ, «μὲ μεγίστην συστολήν», οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν ἐκ τοῦ πτωχοῦ ταμείου τῆς φιλάτης Πατρίδος του. Ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν νὰ μᾶς περιγράψῃ ὁ ἴδιος τὴν ἔντιμον ἔνδειάν του, τὴν παρακολουθοῦσαν αὐτὸν ἀπὸ τὸν «πρῶτον χρόνον τῆς Ἐπαναστάσεως», ἄνευ ἐπιφυλακτικότητος, ὡς καλὸς καί φιλόπατρις κληρικὸς πολιτικός.

Ἡ αἴτησις ἔχει ὡς ἔπεται :

Πρὸς τὸν ἐξοχώτατον καί σεβαστὸν Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος.

Ἐξοχώτατε,

Καὶ ἄλλοτε πολλάκις ἠθέλησα νὰ σᾶς ἐξηγήσω τὴν δυστυχίαν μου, ἢ ὅποια μὲ ἀκολουθεῖ ἀπὸ τὸν πρῶτον σχεδὸν χρόνον τῆς ἐπαναστάσεως, ὅτι κοντὰ ὅπου δὲν ἔλειψα καὶ ἐγὼ ἀπὸ πολυειδεῖς καὶ πραγματικὰς ἐκδουλεύσεις μου εἰς τὴν πατρίδα χωρὶς ποτὲ νὰ ὠφελῆθῃ οὐδὲ ὀβολόν, κοντὰ ὅπου κατεγυμνώθην ἀπὸ

ορελθόν του σερρέφεται ἤδη πρὸς τὴν «καινὴν διδασχὴν» μὲ τὴν ἐπιταγὴν τῆς ἀγάπης καὶ πρὸς τοὺς ἐχθρούς μας ἀκόμη, ἢ ὅποια, καθὼς ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δικαιοσύνης διεκίρυσεν, ἔχει τὴν δύναμιν νὰ δημιουργήσῃ τὸν νέον κόσμον, ἕνα νέον ἄνθρωπον καὶ νὰ ἐπιφέρει «καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνην».

ΑΝΔΡΕΑΣ ΦΥΤΡΑΚΗΣ

Ἐφηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

*πειρατὰς τῆς θαλάσσης εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ἀράμα-
λη, καὶ δὲν ἔμεινα, εἰμὴ εἰς ὅ,τι μόνον ἐφοροῦσα.
Ἀνὴρ ἠμπόροσα εἰς διάστημα ἤδη ἐννέα χρόνων, ἐξ αἰ-
τίας τῶν περιστάσεων καὶ πολλῶν ἄλλων συνεπακο-
λουθῶν, οὐδὲ αὐτὴν τὴν πτωχὴν ἐπαρχίαν μου διό-
λου νὰ περιέλθῃ (τὴν ὅποιαν καὶ πρὸ τῆς ἐπαναστά-
σεως ὡς τοιαύτην, μὴ μὲν περιοριστὸς ἐξοῦσα).
Πλὴν βλέπων καὶ συναισθανόμενος τὰς μεγάλας ἀνάγκας
τῆς ἐξοχότητός σας, δὲν ἠθέλησα ἕως ὄρας νὰ σᾶς
ἐνοχλήσω, οὔτε εἶχον σκοπὸν. Ἀλλ' ἐπειδὴ κατήντησα
ἤδη, πιστεύσατέ μοι ἐξοχώτατε, εἰς τὴν ἀνοικονόμη-
τον, βιαζόμενος καὶ μὲ μεγίστην συστολήν μου, ἀνα-
φερόμενος διὰ τῆς παρουσίας μου ταπεινῆς, καὶ πα-
ρακαλῶ τὴν Σ. Κυβέρνησιν ὅπου νὰ κάμῃ καὶ εἰς
ἐμὲ καμμίαν ἐξοικονόμησιν, τοιῦλάχιστον διὰ τοὺς ἔξ
μῆρας ὅπου διετέλεσα εἰς τὴν περιοδείαν ἀπὸ 2 Φε-
βρουαρίου ἕως τέλους Ἰουλίου. Ἀφίνω τὸν ἄλλον
καιρὸν ὅπου δὲν ἔλειψα διόλου εὐρισκόμενος κοντὰ
εἰς τὴν Σ. Κυβέρνησιν, ἔκιοτε ὅπου ἔλαβον τὸ διά-
ταγμά της. Πεισιμύνης ὅτι δὲν θέλω ἀποτήνω τῶν
ἐνθέμων μου παρακλήσεων, πρὸς παραμυθίαν καὶ
τῆς συνεχοῦς ἀσθενείας μου, μένω μὲ σέβας βαθύ-
τατον.*

Ἐν Αἰγίνῃ τῇ 16ῃ Σβρίου 1829

Ὁ εὐπειθὴς καὶ ταπεινὸς ἱκέτης

Ἰ ΔΑΜΑΛΩΝ ΙΩΝΑΣ

Δέον νὰ σημειωθῆ ἐνταῦθα ὅτι μετὰ τὴν ἄλω-
σιν τοῦ Ἀκροκορίνθου, ὁ Ἰωνᾶς δὲν ἔλαβεν, ὁ
μόνος, οὐδὲ ἐν ἀσήμαντον λάφυρον, ἐν ὧν ὅχι μόνον
εἰς τὴν δευτέραν πολιορκίαν παρευρέθη ὡς
πολεμιστῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πρώτην ἔλαβεν
ἐνεργὸν μέρος, κινδυνεύσας μάλιστα νὰ συλ-
ληφθῆ αἰχμάλωτος. Ἐπίσης προσέτι πρέπει νὰ
γραφῆ ὅτι συμμετέσχεν, ὡς ἀρχηγὸς ὀπλοφό-
ρων, εἰς τὰς πολιορκίας τοῦ Σοφικοῦ, Κορίνθου
καὶ Ἐρμιονίδος. Ὁ ἐπίσκοπος - ὑπουργὸς Ἰω-
νᾶς «ἐπτώχευσε καὶ ἐπέινασε», χάριν τῆς ἀπε-
λευθερώσεως τῆς πατρίδος του, ὡς καὶ πλεῖ-
στοι ἄλλοι, γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι Ἕλληνες,
διότι ἐθεώρουν τὴν ἔντιμον, ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος,
πενίαν, ὡς τὸ πολυτιμότερον παράσημον.

ΝΙΚΟΛ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Πρωθιερεὺς

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

28 Ὀκτωβρίου.

Ἐν δικαίᾳ ψυχικῇ ἐξάσει ἐπανηγγύρισεν ὁ Ἑλλη-
νισμὸς τὴν ἡμέραν, ἥτις πρὸ ἐξατίας ἐσημείωσεν ἡχι
μόνον διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλην τὴν ἀν-
θρώπιότητα ἱστορικὸν σταθμὸν ἰσάξιον πρὸς τοὺς τό-
σους ἄλλους τῆς ἀρχαιότητος, τῶν μέσων καὶ τῶν
νεωτέρων χρόνων, πάντας Ἕλληνας, οἱ ὅποιοι ἔσ-
τορῶν τὸν ροῦν τῆς παγκοσμίου Ἱστορίας πρὸς
νέαν κατεύθυνσιν. Ἡ πάντοτε ἀγωνιστικὴ ἑλληνικὴ
φυλὴ διὰ τῶν ἐκάστοτε ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς
δικαιοσύνης ἀγώνων της, προέρχεται καὶ σήμερον δι-

δάσκαλος τῶν λαῶν περὶ τῆς ἀπειροῦ ὑπεροχῆς τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ δυναμιμοῦ ὑπὲρ τὴν ἀγροῖ-
 κον δυναμικὴν ὑλικὴν βίαν. Τὸ ἄλβανικὸν ἔπος τοῦ
 συγχρόνου ἑλληνισμοῦ ἐπανέφερε τὸ ἀρχαῖον ἑλλη-
 νικὸν παρελθὸν ὡς ψηλαφητὸν παρὸν πρὸ τῶν κατα-
 πλήκτων ὀμμάτων τοῦ κόσμου, ὅστις μίαν ἀκόμη φο-
 ρὰν ἀντελήφθη, ὅτι τὸ παρελθὸν τῆς Ἑλλάδος οὐδέ-
 ποτε ἐμαράνθη, διότι τὸ ἐκάστοτε παρὸν τῆς, ἀντιλοῦν
 τοὺς χυμούς του τὸ μὲν ἀπὸ τῆς ρίζας τοῦ πάντοτε
 ἀζμαιοῦ καὶ ζωντανοῦ παρελθόντος, τὸ δὲ ἀπὸ τῆν
 εἰς τὸν Παντοδύναμον Θεὸν ἀκράνδατον πίστειν, τεκ-
 μηριοῖ τὴν ἱστορίαν τῆς ὡς συνεχῆς ἐνιαῖον πνεῦμα
 καὶ ἀξίαν ἀείποτε ἀκατάλυτον. Διότι ὡς Ἀξία καὶ
 κοιτὶς τῶν αἰωνίων Ἀξίων ἐγενήθη ἡ Ἑλλάς καὶ
 εἰς τὴν προχριστιανικὴν καὶ εἰς τὴν χριστιανικὴν Ἱ-
 στορίαν, μόνον δ' οἱ ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ στήθη θηλάζον-
 τες αὐτὰς λαοὶ δύνανται νὰ χαρακτηρίζωνται ὡς πο-
 λιτισμένοι.

Δικαία ἀξίωσις.

Καθ' ἃ ἀναφέρονται εἰδήσεις ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἡ
 Α. Θ. Μ. ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ.
 Χριστοφόρος ἐξέφρασε τὴν ἀξίωσιν, ὅπως εἰς τὰς
 παρὰ τῆς ἡττηθείσης ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος Ἰταλίας ἑλ-
 ληνικὰς διεκδικήσεις συμπεριληφθῆ καὶ ἡ ἐπιστροφή
 τῶν ἱερῶν λειψάνων τεσσάρων ἁγίων τῆς ὀρθοδόξου
 Ἐκκλησίας, ἅτινα κατὰ καιροὺς ἀφῆρσαν οἱ Ἰταλοὶ
 ἐκ τῶν ὀρθοδόξων χωρῶν. Ἐἶνε δὲ ταῦτα: τοῦ ἁγίου
 Νικολάου, τοῦ ἁγ. ἀποστόλου Μάρκου, τοῦ μεγάλου
 Ἀθανασίου καὶ τοῦ ἁγίου Σάβα. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον
 ἐσυλήθη τῷ 1087 ὑπὸ Ἰταλῶν ἐμπόρων τοῦ Μπάρσι ἐκ
 τοῦ ἐν Μύροις τῆς Ἀνκίας ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ ναοῦ
 καθ' ἣν στιγμήν ἡ μὲν πόλις συνέβη νὰ εἶνε κενή, ἐν
 δὲ τῷ ναῷ ἔμενον μόνον τρεῖς μοναχοί. Τὸ δὲ δεύτε-
 ρον, τοῦ ἁγ. Μάρκου, ὑπέχαιρεθὲν ὑπὸ ἐνετιῶν ἐμπό-
 ρων ἐξ Ἀλεξανδρείας τῷ 829, καθ' ἃ ἀφηγεῖται ὁ
 δόγης Ἀνδρέας Δάνδολος (1342—1354), ἐκομίσθη
 εἰς Βενετίαν καὶ ἔκτοτε ὁ ἅγιος Μάρκος ἐθεωρήθη
 παρὰ τοῖς ἐνετιοῖς ὁ δημιουργὸς τοῦ μεγαλείου, τῆς
 δόξης καὶ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ ἐνετικοῦ κράτους, ὁ
 δὲ λέων τοῦ ἁγ. Μάρκου ἐγένετο τὸ σύμβολον τῆς ἰ-
 σχύος τῆς. Εἰς τιμὴν τοῦ ἁγίου ἠγέρθη μεγαλοπρεπέ-
 σιατος ναὸς, ὅστις ᾠκοδομεῖτο ἐπὶ 34 ἔτη (830—864).
 Ὁ ναὸς οὗτος εἶνε ὁ λαμπρότερος καὶ πλουσιώτερος
 τῶν ναῶν τῆς ὑψηλίου, ἀριστοῦργημα τέχνης καὶ
 κάλλους, συγκεντρῶν ὅτι πολυτελὲς εἰς χρυσὸν καὶ λί-
 θους καὶ μουσεῖώματα πολυτέλεστα εἰς χρυσὸν καὶ
 πορφύραν. Τὸ λείψανον τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου εἶνε ἀ-
 ποτεθειμένον ἐν τῷ ἐν Βενετία ναῷ τοῦ ἁγίου Ζαχα-
 ρίου, ἐν θήκῃ τεθειμένη εἰς ὀριζόντιον κρύπτῃν τοῦ
 τοίχου· εἶνε ἀκέφαλον, ἀλλ' εἰς τὸ κενὸν τῆς κεφαλῆς
 μέρος εἶνε τεθειμένη παπικὴ κάρα· φέρει ρωμανικὰ
 ἄμφια καὶ χρυσὸν δακτύλιον εἰς τὴν δεξιὰν μετὰ
 τετραγώνου πορφυροῦ πολυτίμου λίθου. Τέλος, τὸ λεί-
 ψανον Σάβα τοῦ ἡγιασμένου τηρεῖται ἐν ὀριζοντίῳ
 ἐπίσης κρύπτῃ ἰδιαιτέρας καπέλλης τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγ.
 Ἀντωνίου τῆς Βενετίας, εἶνε δὲ ἀκέραιον, ἀλλὰ γυ-
 μνότερον ἐνδυμάτιον. Ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ ἐπιδεικνύε-
 ται παμπάλαιος σταυρὸς, ἀνήκων, κατὰ τὴν παράδο-

σιν, εἰς τὸν ἅγιον Σάβαν, ἔχων δὲ διπλᾶ ὀριζόντια
 κέρατα καὶ συνοδευόμενος κατὰ μέρη δι' ἑλασμάτων
 ἐξ ἀκατεργάστου ἀργύρου. Ὅταν πρὸ τεσσαρακονταε-
 τίας περίπου εἶδε τὰ ἱερὰ ταῦτα λείψανα ὁ τὰς γραμ-
 μάς ταύτας γράφων ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἂν θὰ ἔλθῃ
 ποτὲ καιρὸς νὰ ἀνακάμψωσι ταῦτα εἰς τὰς πατρίδας
 των. Ἰδοῦ, ὅτι ὁ καιρὸς αὐτὸς ἦλθε, καὶ θὰ ἔπρεπε
 νὰ ἀκουσθῆ ἡ ὀρθόδοξος ἀξίωσις τοῦ Προκαθημένου
 τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρέων, εἰς ἣν ἀνήκον τὰ ἱερὰ
 λείψανα τῶν ἁγίων Μάρκου, Ἀθανασίου καὶ Σάβα.

Θλιβερὸς ἀπολογισμὸς.

Ὁ προεδρεύσας τῆς τελευταίας συνεδρίας τῆς ἐν
 Παρισίοις Διασκέψεως τῆς Εἰρήνης ἀντιπρόσωπος
 τῆς Κίνας, κατακλείων τὰς ἐργασίας τῆς εἶπεν, ὅτι
 «εἶνε καιρὸς ὅπως ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ εὐπρέπεια,
 ἡ λογικὴ καὶ ὁ ἀνθρωπισμὸς, ἐγκαθιδρυθῶν στα-
 θερῶς εἰς τὸν κόσμον». Οἱ λόγοι οὗτοι ἐσήμαινον ἐν
 ἑκ τῶν δύο: ἡ ὅτι πράγματι πᾶσαι αὐταὶ αἱ ἀρεταὶ
 ἐπεδείχθησαν κατὰ τὴν μακρὰν τῆς Διασκέψεως διε-
 ξαγωγὴν καὶ ἐνεφανίσθη αὐτὴ ὡς πρότυπον καὶ ὑπό-
 δεῖγμα καὶ κανὼν διὰ τὴν ἐφεξῆς ζωὴν τῶν λαῶν,
 ἡ ὅτι οὐδεμία τούτων ἐχαρακτήρισεν ὡς ἀρχὴ καὶ
 γνώμων τὰς ἐργασίας τῆς Διασκέψεως, καί, τοῦτο
 πιστοποιῶν ὁ διὰ τοῦτο πλήρης ἀπογοητεύσεως προε-
 δρος, ὑπέδειξεν ὅτι, ἂν θέλῃ ἡ ἀνθρωπότης νὰ ζήσῃ
 ὡς κοινωνία ἀληθινῶν ἀνθρώπων, αὐτὰς εἰς τὸ
 μέλλον πρέπει νὰ θέσῃ ὡς γνώμονα τῶν ἀμοιβαίων
 τῶν κρατῶν σχέσεων, ἀποκηρύττονσα διὰ παντὸς τὸν
 ἄδικον, ἀπροεπῆ, παράλογον καὶ ἀντιανθρωπικὸν
 τρόπον, καθ' ὃν διεξήχθησαν αἱ πρὸς ἐμπέδωσιν
 τῆς Εἰρήνης συζητήσεις τῆς Διασκέψεως. Παρ' ὅλα
 ὅσα ἐν συνεχείᾳ εἶπον οἱ λεγόμενοι «μεγάλοι» τῶν
 μεγάλων Δυνάμεων ἀντιπρόσωποι, ὅλος ὁ κόσμος
 ἀπεκόμισε τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ὁ ἀπολογισμὸς τῆς Δια-
 σκέψεως ἐπεβεβαίωσε τὸ δεύτερον ἐκ τῶν δύο, ἀπο-
 δειχθείσης οὕτω τῆς μικρότητος τῶν μεγάλων.

Τὸ ἀνταπόδομα.

Οἱ ὑπεύθυνοι τῆς ἀνὰ τοὺς αἰῶνας τρομερωτέρας
 τῶν συμφορῶν τῆς ἀνθρωπότητος, ἀφοῦ μαριακοὶ
 ἐκάλεσαν ἐπὶ ἑκατομμυρίων θυμάτων τῆς σατανικῆς
 τῶν ὑπεροψίας, φαντασθέντες ἑαυτοὺς μοναδικὴν ἐν
 τῇ ὑψηλῇ φυλῇ «κυρίων» προωρισμένην νὰ ἀπλώσῃ
 κοσμοκρατορίαν ἐπὶ τῶν ὑπολοίπων λαῶν ὡς δούλων,
 ἐσύρθησαν, κατ' ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῆς Νυ-
 ρεμβέργης, πρὸ τῆς ἀρχόντης ἄθλιου καὶ ἔλεεινοί, καὶ
 εἶδεν ὁ κόσμος τὰ πτώματα αὐτῶν αἰωροῦμενα ἀπὸ
 τῶν ἐπαισχύντων ἰκρυωμάτων. Ἐνεκαυχῆθησαν ἐν
 κακίᾳ «οἱ δυνατοί», ἠγάπησαν κακίαν καὶ ἀδικίαν,
 καὶ διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς καθεῖλεν αὐτοὺς εἰς τέλος. Συνέ-
 τριψε τοὺς ὀδόντας αὐτῶν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν,
 ἐξουδενώθησαν, καὶ ὡσεὶ κυρὸς ἀντανήρθησαν. Ἐγένε-
 το ἡ ὁδὸς αὐτῶν σκότος καὶ ὀλίσημα, διὸ καὶ ἔ-
 δωκεν αὐτοὺς Κύριος κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν καὶ κατὰ
 τὴν πονηρίαν τῶν ἐπιτηδευμάτων αὐτῶν, ἐγένοντο
 ὡσεὶ γροῦς κατὰ πρόσωπον ἀνέμου. Τοιοῦτο ὑπὸ τοῦ
 Δικαιοκρίτου προσῆκεν αὐτοῖς ἀνταπόδομα, κατὰ τὴν
 φρασσεολογίαν τοῦ ψαλμοῦ.

Τὸ «μικρόν» ζήτημα.

Ὁ καθ' ὄλην τὴν ἐγκληματικὴν σταδιοδρομίαν του λημονήσας τὸν Θεὸν Χέριαν Γκαϊριγκ τὸν ἐνεθυμήθη ὅταν ἤκουσεν ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ αἰωροῦνται ἀπὸ τῆς ἀρχόντης τὸ πτώμα του, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῆς Νυρεμβέργης. Ἐίπε, βεβαίως, ἀνθρώπινον ὑπέρημα τὸ, ὡς τὰ πολλὰ, «ἐν θλίψει» μινῆσκεσθαι τοῦ μόνου ἀπὸ τῶν συμφορῶν τοῦ βίου σώζοντος Πατριάρχου ἄλλ' ὁ Γκαϊριγκ τὸν ἠθέλησεν ἀπαξιῶντα τὰ ἀσκολῆται «μὲ τόσον μικρὰ ζήτηματα, ὅποσον ἢ τῆς ἐνὸς Γκαϊριγκ». Ἦτο «μικρόν» ζήτημα διὰ τὸν ἀπαίσιον κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος ἐγκληματίαν ἢ πρωτοφανῆς ἐν τῇ ἱστορίᾳ συμφορὰ, τὴν ὁποίαν μετὰ τοῦ πάτρούς του συνεξέφευγεν ἀπεροσθηθεὶς τὸν τρομερὸν ἄλεθρον τοῦ τελευταίου πολέμου. Ἀλλ' ὁ Ὑψιστος Δικαιοκρίτης διὰ τὸ «μικρόν» τοῦτο ζήτημα «μερίστην» ἐπεφύλαξε τιμωρίαν, διὰ τὰ συνετίζονται ὅσοι ἀσυνειδήτως μικρολογοῦν περὶ τῶν μερίστων.

Γνωστοποιήσεις γάμων.

Δίαν ὀρθῆ ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον 1369 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἀρξάμενη ἐπ' ἐκκλησίας ὑπὸ τῶν ἱερέων ἢ διὰ τοῦ ἡμερησίου τύπου ἐφαρμογῆ τῆς προαναγγελίας τῶν γάμων. Τὸ μέτρον τοῦτο ἤρξατο λαμβάνουσα ἡ Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας ἐπὶ τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Φωτίου ἡδὴ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1917, ὅποτε ἤρξατο ἡ «προαγγελία γάμων» δημοσιευομένη ἐν τῷ ἐπισήμῳ ὀργάνῳ τῶν Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας «Πάνταινος» ἀπὸ τοῦ φύλλου τῆς 10 Μαρτίου (ἀριθ. 10), μετὰ τῆς ἀκολούθου μονίμου προσημειώσεως:

Ἐκ τοῦ 5' ἄρθρου τῶν ὁδηγῶν περὶ ἀδειῶν γάμων: «Ὁ ἐκ τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν ἔχων ἔνθευσιν τινα ἢ ἀπίστησιν κατὰ τοῦ ἀγγελιομένου γάμου παρακαλεῖται ὅπως εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἐνυπογράφου, εἴτε καὶ προφορικῶς, μετὰ τῆς δηλώσεως τῆς διενθύνσεως αὐτοῦ, καταστήσῃ αὐτὴν γνωστὴν εἰς τὰ ἀκόμδια Γραφεῖα ἢ εἰς τὸν κατὰ τύπους ἱερατεύοντα».

235 Κληρικοί.

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἔγραψεν ἡ «Ἔστια»:

«Διακόσιοι τριάκοντα πέντε Ἕλληνες κληρικοί ἐθαυατώθησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐχθρικής κατοχῆς ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, Ἰταλούς, Βουλγάρους καὶ Ἀλβανούς κατακτητάς. Διακόσιοι τριάκοντα πέντε κληρικοί, οἱ ὅποιοι, διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ἐστάθησαν πιστοὶ εἰς τὰς μακραινῶνας παραδόσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀρθοδόξου κλήρου καὶ ἐδέχθησαν νὰ πληρώσουν καὶ αὐτοὶ τὸν βαρὺν φόρον τῆς ἀφοσιώσεως εἰς τὰ αἰώνια καὶ παναθρώπινα Ἑλληνικά ἰδανικά.

Μέσα εἰς τὸ νέον αὐτὸ μαρτυρολόγιον τοῦ Ἑλληνικοῦ κλήρου ὑπάρχουν σελίδες ἀληθινῆς δόξης καὶ μεγαλείου, αἱ ὁποῖαι δὲν ὠχριοῦν πρὸ τῶν ὠραιοτέρων σελίδων τῆς παλαιότερας Ἑλληνικῆς ἱστορίας. Οἱ ἱερεῖς τοῦ Διστόμου καὶ τῶν Καλαβρῶτων, τοῦ Κομμένου τῆς Ἠπείρου καὶ τῶν χωρίων καὶ κομποπόλεων τῆς Κρήτης ἐμαρτύρησαν καὶ ἀπέθαναν ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος.

Ἀλλὰ θὰ ἔπρεπεν ἰδιαίτερος οἱ μεγάλοι τῆς σιμῆς, ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἀναγνωρίζουν σήμερον, ὅτι μό-

νον ἢ ἐπάνοδος εἰς τὸ πραγματικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ἀνωτέραν ἠθικὴν τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας ἠμπορεῖ νὰ ἀποδώσῃ τὴν εἰρήνην εἰς τὸν κόσμον, νὰ προσέξουν τὸν ἀριθμὸν τῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων ἱερέων, οἱ ὅποιοι ἐσφάγησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους ἐπιδρομείς. Ἴσως θὰ ἀντελαμβάνοντο τότε καλλίτερα ποῖον ἐγκλημα ἐναντίον τῶν πραγματικῶν εἰρηνικῶν ἰδανικῶν ἀποτελεῖ ἡ καταβλημένη προσπάθεια, ὅπως ἡ νικήσασα, ἀλλὰ καὶ μαρτυρήσασα Ἑλλάς ἀδικήσῃ εἰς ὄφελος τῶν σφαγέων αὐτῶν καὶ ἐκτελεστῶν τῶν Γερμανικῶν θελήσεων».

Τὸ θρησκευτικὸν φρόνημα.

Ἡ «Καθημερινή», ὁμοιωμένη ἐκ δηλαφείας ἐπιθυμίας τῶν κατοίκων τῆς Μητροπόλεως Παροναξίας ὅπως ἀποκητήσουν ἀρχιερέα καὶ ἱεροκέρυκα «πρὸς ἐξύψωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ τῶν φρονήματος», παρατηρεῖ:

«Ἐως τώρα οἱ Ἕλληνες ἐνδιεφερόμεθα νὰ διατηρῶμεν ἀκμαῖον τὸ πολιτικὸν μας φρόνημα. Ἴδου ὅμως ὅτι ἕνας ἄλλος παράγων ἀρχίζει καὶ πάλιν νὰ ὑπεισέρχεται εἰς τὴν ζωὴν μας, ὅπως καὶ εἰς τὴν ζωὴν ὅλου τοῦ κόσμου: Τὸ θρησκευτικὸν φρόνημα, τὸ ὅποιον ὅλοι εἴχαμεν παραμελήσει, λησμονήσαντες ὅτι με αὐτὸ αἱ κοινωναὶ λογικεύονται περισσότερον καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀδικοῦν ὀλιγότερον. Μήπως π.χ. ἢ ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὀμιλία δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ σταθῇ θεμέλιον τοῦ ἀνθρώπινου βίου, χωρὶς ἄλλους νόμους καὶ συνθήκας;»

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Δι' ἐγγράφων αὐτῆς πρὸς τε τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Θρησκευμάτων Ἑθνικῆς Παιδείας καὶ τὴν Ἐπιτροπὴν Ἐξουσιοδοτήσεως τῆς Βουλῆς ἢ Ἰ. Σύνοδος ἐζήτησε τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ περὶ Ἱεροσαλτῶν νομοσχεδίου, ἵνα ἐν καιρῷ ἐκφέρῃ ἐπ' αὐτοῦ τὴν γνώμην αὐτῆς ἢ Ἐκκλησίας.

— Παρεκλήθη τὸ Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν ὅπως διπλασιάσῃ τὸ χρηματικὸν ποσὸν τὸ σήμερον χορηγούμενον διὰ τὴν διατροφήν τῶν μαθητῶν τῶν Ἐκκλησιῶν σχολῶν καὶ Ἱερατικῶν Φροντιστηρίων, ἀνετέθη δ' εἰς τὸν Σεβ. Φθιώτιδος κ. Ἀμβρόσιον ἵνα ἐκ μέρους τῆς Ἰ. Συνόδου ἐπισκεπτόμενος τοὺς ἀρμοδίους ὑπουργοὺς τονίσῃ τὴν ἀνάγκην λήψεως μέτρων ὑπὲρ τῆς ὑγείας τῶν μαθητῶν τούτων.

— Ἐχορηγήθησαν ἀδειαὶ δι' Ἀθήνας τοῖς Σεβ. Μητροπολίταις Ἐλασσῶνος δίμηνος, Καλαβρῶτων τριήμερος καὶ Παραμυθίας εἰκοσαήμερος.

— Διὰ Β. Δ. μετετρέπησαν εἰς γυναικείας μονὰς ἢ ἰ. μονὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Λεχώβης τῆς ἰ. Μητροπόλεως Κορινθίας (Ἐφ. Κυβ. ἀρθ. 290) καὶ τὸ Μετόχιον «Κοτσερός» τῆς ἰ. μονῆς τοῦ προφ. Ἡλίου τῆς ἰ. Μητροπόλεως Φωκίδος (Ἐφ. Κυβ. ἀρθ. 271).

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐντολῆ τῆς Α. Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὁ Βοηθὸς Ἐπίσκοπος Θεοφίλ. κ. Βασίλειος ἀπέλυσε τῇ 17ῃ Ὀκτωβρίου ἐν. ἔτους πρὸς τοὺς εὐλαβεστάτους ἐφημέριους τῶν ἱερῶν ἐνοριακῶν ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τὴν ἀκόλουθον Ἐγκύκλιον:

«Ὡς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 515)6—1—46 ἡμετέρας Ἐγκύκλιου»

κλίον ἐγνωρίσαμεν ὑμῖν, ἐν Θεσσαλονίκη ὑπὸ τὴν προσδρῆσαν τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσβόνικης κυρίου Γενναδίου συνέστη *«Ἀυτόνομος Ὄργανισμός»*, σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ ἀναστήλωσις καὶ ἀνιστόρησις τοῦ περικλύτου Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ὅστις ὡς γνωστόν ὑπέστη μεγάλην καταστροφὴν κατὰ τὴν ἐπισυμβῆσαν ἐκεῖ μεγάλην πυρκαϊάν.

Τὸ ἔργον ἀπαιτεῖ δαπάνην ὑπέρογκον, ἣν τὸ Κράτος ἀδυνατεῖ λόγῳ τῶν περιστάσεων νὰ καλύψῃ, καὶ διὰ τοῦτο ἀνάγκη, ἵνα τὸ Πανελλήνιον ὁμοθυμῶς ἐπέλθῃ ἐπικουρὸν πρὸς εὐόδωσιν τοῦ ἐπιδικωμένου ἱεροτάτου ὑπὸ τὴν ἰεροσκευτικὴν καὶ ἔθνηκὴν ἔποψιν σκοποῦ, δεδομένου ὅτι ὁ ἐν Θεσσαλονίκη Ἱερός Ναός τοῦ Ἁγίου Δημητρίου εἶναι ἐκ τῶν παναρχαίων Βυζαντινῶν Μνημείων, οἵονεὶ ὁ Παρθενῶν τῆς Βορείου Ἑλλάδος.

Ἀποδεχθέντες αἴτησιν τοῦ Ἀυτόνομου Ὄργανισμοῦ, ὅπως τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἁγιοτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς ἐπέλθῃ ἐπικουρὸν εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἱεροῦ καὶ ἔθνηκῶ ἔργου, παραγγέλλομεν ἵνα κατὰ τὴν ἐπιχειρημένην Πανήγυριν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, 26ην τρέχοντος μηνός, μετὰ σχετικὴν θεομὴν ὑμῶν εἰσηγήσιν πρὸς τὸ εὐσεβὲς Ἐκκλησιαστικὸν περικαθὴ δίσκος, τὸ δὲ εἰσπραχθῆσόμενον ποσὸν κατατεθῆ εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἁγιοτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς, παρὰ τῷ Πρωτονοταρίῳ κ. Ἐμμανουὴλ Φαρέκκα.

—Δι' ἐτέρας Ἐγκυκλίου ἀπὸ 22 Ὀκτωβρίου ἐν. ἔτους πρὸς τοὺς αἰδεις. Ἱερεῖς καὶ εὐλαβεστάτους Διακόνους τῶν ἱ. ναῶν τῆς Ἁγιοτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς ἐντολὴ τοῦ Μακαριωτάτου ὁ Θεοφίλ. Βοηθὸς Ἐπίσκοπος κ. Βασίλειος, ἐπὶ τῇ βάσει ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Ἱεροσκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ ἀποφάσεως τῶν ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Οἰκονομικῶν, δι' ἧς παρεχομένη ἡ ἀναγκαίουσα ποσότης ὑφασμάτων διὰ τὴν κατασκευὴν ἐνὸς ἐξωράσου καὶ ἐσωράσου δι' ἕκαστον κληρικόν, ἐκάλεισε τοὺς Ἱερεῖς καὶ Διακόνους τῆς ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ὅπως προσερχόμενοι ἐγκαιρῶς εἰς τὰ Γραφεῖα αὐτῆς (Γραφεῖον ἀρ.θ. 4 καὶ ἀρ.θ. 10) προκαταβάλωσι τὸ ποσὸν τῶν δραχμ. 62.000, ἀντίτιμον 15 πῆχεων ὑφάσματος. Πρὸς τοὺς αὐτοὺς ἐγνώρισεν ὅτι διὰ τὴν παραλαβὴν καὶ ἐν γένει διανομὴν τῆς ἀναγκαίουσας ποσότητος συνεστήθη, ἐντολὴ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, τριμελὲς Ἐπιτροπὴ ἐξ ἐφημερίων, μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου.

—Ἐντολὴ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ὁ πρωτοσυγκελλεύων Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Βασίλειος ἀπέλυσε τῇ 18 λήξαντος μηνός πρὸς τοὺς εὐλαβεστάτους ἐφημερίους τῶν ἱερῶν ναῶν τῆς Ἁγιοτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν Ἐγκύκλιον, δι' ἧς παραγγέλλοντο ὅπως, «ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ὀκταετίας ἀπὸ τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας (22—10—38) τοῦ Μακαριωτάτου καὶ σωφωτάτου ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κυροῦ Χρυσοστόμου» τῇ 22 Ὀκτωβρίου τελέσωσιν εἰς μνημόσυνον αὐτοῦ λειτουργίαν καὶ μετ' αὐτὴν τρισάγιον «ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς μακαρίας ψυχῆς αὐτοῦ, Ποιμένος καλοῦ χρηματίσαντος, ὡς πολλὰ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας ἐν γένει καὶ τοῦ χριστεπώνυμου πληρώματος τῆς Ἁγιοτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς ἰδίᾳ ἐν κόποις πολλοῖς καὶ ἀγῶσιν ἀνευδότης ἐργασαμένου», εἰδοποιήσῃ δὲ καταλλήλως περὶ τούτου τοὺς εὐσεβεῖς αὐτῶν ἐνορίτας.

—Τὴν μνημόσυνον ταύτην λειτουργίαν ἐτέλεσεν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Γεωργίου Καρύτση ὁ Σεβ. Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἰάκωβος, τοῦ Μακαριωτάτου παραστάντος ἐν τῷ ἱερῷ Βήματι, ἐν δὲ τῷ καθεδρικῷ ναῷ ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Βασίλειος, ἐν πληθούσῃ ἐκκλησίᾳ.

—Τῇ 23 λήξαντος μηνός ἐορταζομένης τῆς μνήμης τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου ἐτελέσθη ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ ἡ φερώνυμος λειτουργία, ἱεουργοῦντος ἐν μεγάλῃ πιστῶν συρροῇ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χίου κ. Παντελεήμονος, τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου παρισταμένου ἐν τῷ ἱερῷ Βήματι.

—Ἐπὶ τῷ ἐορτασμῷ τῆς ἐπετειοῦ τῆς 28 Ὀκτωβρίου

1940 ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, περιστοιχούμενος ὑπὸ τῶν Σεβ. μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, προέστη τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ Λοξολογίας, καθ' ἣν παρέστησαν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, ἡ Α.Υ. ὁ Διάδοχος μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, ὁ πρωθυπουργὸς μετ' ὀλοκλήρου τῆς Κυβερνήσεως, τὸ διπλωματικὸν σῶμα, αἱ πνευματικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος παρέστη κατὰ τὸν ἐορτασμὸν τοῦ γεγονότος ἐν τε τῷ Πανεπιστημίῳ τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ καὶ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῇ ἐπομένῃ Δευτέρᾳ.

—Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ μηνός Ὀκτωβρίου ἤρξατο ἐν Ἀθήναις, Πειραιεὶ καὶ τοῖς περιχώροις ἡ λειτουργία τῶν Ἐκκλησιακῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, τελούντων ὑπὸ τὴν προστασίαν καὶ ἐποπτεῖαν τῆς Ἁγιοτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς, πληθῶς νέων σχολείων καὶ τῶν τριῶν τυπῶν, ἧτοι κατωτέρων, μέσων καὶ ἀνωτέρων, ἰδρύθησαν κατὰ τὸ τρέχον ἔτος, εἰς πολλὰς δὲ χιλιάδας—περίπου 35.000—ἀνέρχονται οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριά τῆς Δημοτικῆς καὶ Μέσης Ἐκπαιδεύσεως οἱ φοιτῶντες εἰς αὐτά.

—Ὁ ἐν τῷ Γυμνασίῳ Σαλαμίνος θεολόγος καθηγητὴς κ. Ἀλέξανδρος Γ. Λιούλης, ἐκκληρικῶν τελευταίων ἐπιθυμίαν τοῦ ἀειμνήστου ἀδελφοῦ αὐτοῦ Παναγιώτου, καὶ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει διετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου του, προσήνεγκεν ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν τοῦ ἐν Βουλαγαμένῃ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὄρφανοτροφείου εἰς μνήμην αὐτοῦ 100.000 δραχμᾶς.

Μητρόπολις Κερκύρας

Ἐξ ἀποφάσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κερκύρας κ. Μεθοδίου ἐν τῇ πόλει Κερκύρας καὶ τοῖς προσταίεισι θὰ λειτουργήσουν ἐφέτος ἀνά Κυριακὴν 5 Κατηχητικὰ σχολεῖα, ἐν δὲ χωρίοις τῆς νήσου 31. Τὸ δὲ κήρυγμα τοῦ θεοῦ λόγου γίνεται ὑπὸ τοῦ Ἱεροκλήρκου τῆς πόλεως, ὅστις ἐκτελεῖ τὴν διακονίαν ταύτην καὶ εἰς τὰ προάστεια καὶ εἰς διαφόρους περιφερείας, τακτικῶς δὲ ὁμιλοῦσι κατὰ τὰς ἱεουργίας καὶ οἱ ἐφημέριοι καὶ λαϊκοὶ θεολόγοι.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΡΗΤΗΣ

Καθ' ἃ ἀνακοίνωσεν ἡμῖν ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Πέτρας κ. Διονύσιος, εἰς τοὺς κατὰ τὴν ἐμπόλεμον περίοδον ἐκτελεσθέντας κληρικὸς δέον καὶ συμπεριληφθῶσι καὶ τρεῖς τῆς Ἐπισκοπῆς Πέτρας: ὁ ἱερομόναχος Δωρόθεος Τσαγκαράκης τῆς ἱ. μονῆς Βιδιανῆς Λασηθίου, ὁ τῆς ἱ. μονῆς ἁγ. Ἀντωνίου Ἁρβης Βιάννου ἱερομόναχος Κύριλλος καὶ ὁ ἐφημέριος Βανοῦ Βιάννου Λεωνίδας Πνευματικᾶκης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Τῇ 2 λήξαντος μηνός ἐγένοντο ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὰ ἐγκαίνια τῆς πρωτοβουλίας καὶ μερίμνης τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρου ἰδρυθείσης νέας Πατριαρχικῆς Σχολῆς «Φώτιος ὁ Α'» δι' ἁγιασμοῦ, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν σχολικῶν μαθημάτων, παρόντων πολλῶν ἐπισήμων. Μετὰ συγκινητικὸν λόγον τοῦ ἐκ τῶν Γυμνασιαρχῶν Διδασκάλου τοῦ Γένους κ. Γλύπτου, ἡ Α.Θ.Μ. ἐξιστόρησε τὰ κατὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἀγορὰν τοῦ ἐν ᾧ ἐγκατεστάθη ἡ Σχολὴ ἀκινήτου ἐκ τῆς ἐκποιήσεως οἰκοπέδου ἐν Ἱεροσολύμοις ἀνήκοντος εἰς τὸν μακαριστὸν Πάπαν καὶ Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας Φώτιον Α'. Ἡ Σχολὴ διαθέτει καὶ Οἰκοτροφεῖον.

—Ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πάπας Ἀλεξανδρείας διεβίβασε πρὸς τε τὸν Πρόεδρον κ. Τροῦμαν καὶ τὸν Πρωθυπουργὸν τῆς Μ. Βρετανίας κ. Ἄττλη τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

«Αἱ ἀποφάσεις τῶν Συμμάχων εἰς τὴν Συνδιάσκεψιν τῆς Εἰρήνης, αἱ ἀπορρίπτονται τὰς ἀναμφισβητήτως δικαίας ἀξιώσεις τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς Β. Ἠπείρου καὶ τοῦ Σασσῶνος καὶ ἐπὶ νέας διαρρυθμίσεως τῶν μετὰ τῆς Βουλγαρίας συνόρων αὐτῆς, αἱ ὁποῖαι ἔσονται ἴσων σκληρῶς ἀπεροήνευον τὸν λαὸν τῆς Ἑλλάδος, ὑπῆρξαν σκληρὸν πλήγμα διὰ τοὺς Ἑλληνορθόδοξους τῆς Αἰγύπτου καὶ πάσης τῆς Ἀφρικῆς. Ὡς Ἐθνάρχης

αὐτῶν καὶ ὡς Πατριάρχης τῆς ἀρχαιοτέρας πασῶν τῶν διασωζομένων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, διαμαρτυρούμεθα μετ' ἀγανακτήσεως κατὰ τοῦ τοιοῦτου ἀντιχριστιανικοῦ στραγγαλισμοῦ τῶν μειωρηθέντων δικαιωμάτων ἡμῶν καὶ ἀναθέτομεν τὰς ἐλπίδας ἡμῶν εἰς τὸν Παρτωδύναμαν Θεόν, ἵνα φωτίσῃ τοὺς Συμμάχους πολιτικούς ἄνδρας ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς Βιζήνης προσπαθείαις αὐτῶν, καὶ ἀποτρέψῃ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀδικίας. Οὕτω μόνον θὰ τύχῃσι τῆς εὐλογίας τοῦ Κυρίου ἐν ταῖς προσπαθείαις αὐτῶν πρὸς ἐγκαθίδρουσιν δικαίας Βιζήνης, ἀλλὰ οἱ ἄγῳνες ἔσονται ἐπὶ ματαίῳ. «Ὅτι δίκαιος Κύριος καὶ δικαιοσύνας ἠγάπησεν, εὐθύτητα εἶδε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ». (Ψαλμ. 10, 7).

—Εἰς ἄλλο τηλεγράφημα πρὸς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Καντερβούριας, διερμηνεύων τὴν «σκληρὰν ἀπογοήτευσιν τῶν ἐλληνορθόδοξων Αἰγύπτου καὶ πάσης Ἀφρικῆς» διὰ τὴν ἀπόρριψιν τῶν δικαίων ἀξιώσεων τῆς Ἑλλάδος, ἐπάγεται :

«...Ἡ ἀγνώμων αὐτῆ σιάσις τῶν Συμμάχων ἔναντι τοῦ μισθώσαντος κατὰ τὸν πόλεμον Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ ἡ παραδοξὸς εὐνοια, ἣτις ἐπιδεικνύεται ἐπ' αὐτῶν ἔναντι τῆς Ἀλβανίας καὶ Βουλγαρίας, αἵτινες ἀμφότεραι ἐπὶ τῶν συνένοχον τῶν ἐγκληματιῶν τῶν δικῶν τῆς Νυρεμβέργης, ἀποτελεῖ ἕβρον κατὰ τῆς μνήμης τῶν χιλιάδων νεκρῶν τῆς Ἀλβανικῆς ἐκστρατείας καὶ πικρῶς ἀπεγοήτευσαν πάντας τοὺς εἰσέτι πιστεύοντες ἐπὶ τὴν Πρόνοιαν καὶ τὴν Δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς».

Πρὸς δὲ τὸν στρατάρχην Σμάτς ἐτηλεγράφησε:

«Ὁ Δῆμος Ἀθηναίων, μνήμων τοῦ ἀδόλου φιλελληνισμοῦ Σας, ἀνευφήμησεν Ὑμᾶς δσχάτως, ὡς τὸν μόνον Δεφέντσαρα τῆς Ἑλλάδος. Ἡμεῖς δὲ, Θεοσηκεντικός Ἀρχηγός τῶν Ἑλληνορθόδοξων Αἰγύπτου καὶ πάσης Ἀφρικῆς, εὐλογοῦμεν Ὑμᾶς, Ἐξοχώτατε, καὶ εὐχαριστοῦμεν ἀνθ' ὧν ἐπράξατε καὶ πράτετε ἐνὲρ τῆς Ἑλλάδος. Κύριος δὲ ὁ Ὑμῶν σθένος, ὡς τῷ Λανιήλ, ἐν τῷ λάκκῳ τῶν λεόντων».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἐκ τῶν ἐν τῷ μεταξύ ληφθέντων ἐξ Ἱεροσολύμων τῶν «Νέας Σιών» τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, τῶν ἐκδοθέντων κατὰ τὰ πολεμικὰ ἔτη 1940—1945 παραλαμβάνομεν τὰς ἀκολουθοῦσας κυριώτερας πληροφορίας :

Περὶ τὰς ἀρχὰς Φεβρουαρίου τοῦ 1940 ἀφίκετο εἰς Ἀγίαν Πόλιν ἡ Α. Θ. Μ. ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρος, ὅστις ἐγένετο δεκτός ὑπὸ τε τῆς Α. Θ. Μ. τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Τιμοθέου καὶ τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, ἣς ὁ Μακαριώτατος Ἀλεξανδρείας ὑπῆρξεν ἐπίλεκτον μέλος, μετὰ θερμῆς ἀγάπης καὶ μεγάλων τιμῶν. Περὶ δὲ τὰ τέλη τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀφίκετο εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ἡ Α. Θ. Μ. ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας κ. Ἀλέξανδρος, μετὰ τῶν αὐτῶν τιμῶν ὑπαντηθεὶς. Μετὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Μακαρ. Χριστοφύρου ἐκ τῶν ἐν Χάμμε τῆς Τιβεριάδος λουτρῶν, τῇ Κυριακῇ τῆς Ὁρθοδοξίας συντρεῖς οἱ Μακαρ. Πατριάρχαι συνελειτούργησαν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Ἀναστάσεως, ἀπὸ δὲ τῆς 3—6 Μαρτίου, καθ' ἃ ἀνέγραψεν ἡ «Νέα Σιών», οἱ τρεῖς Πατριάρχαι συνήρχοντο ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν Πατριαρχείων εἰς συσκέψεις καὶ συνεζήτησαν τὰ ἀπασχολοῦντα τὴν τε ὅλην ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ μίαν ἐκάστην τῶν τριῶν Ἀυτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ζητήματα, τὸ δ' ἀποτέλεσμα τῶν συσκέψεων τούτων διευτυπώθη ἐν κοινῷ γράμματι αὐτῶν πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην. Τῇ δὲ 7 Μαρτίου ἐξεδόθη καὶ σχετικὸν ἀνακοινωθὲν, ἔχων ὡς ἔπεται :

«Οἱ Μακαριώτατοι Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας Χριστοφύρος, Ἀντιοχείας Ἀλέξανδρος καὶ Ἱεροσολύμων Τιμόθεος ἐν κοινῇ λειτουργίᾳ ἐν τῷ πανιέρῳ Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως δεηθέντες ὑπὲρ ἀποκαταστάσεως

τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου καὶ ὑπὲρ τῆς δεινοπαθούσης ἐν Ρωσίᾳ Ἀγίας Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, συνδισκεθήσαν εἶτα ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τῶν ἀπασχολοῦντων τὴν καθ' ὅλου Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν γενικῶν ζητημάτων καὶ ἰδίως τῶν ἀφορώντων τὸν ἐκκλησιαστικὸν πρακτικὸν βίον ἐπὶ τῷ σκοπῷ διαρρυθμίσεως τούτου ἀναλόγως τῶν παρουσῶν συνθηκῶν καὶ περιστάσεων, ἀνεκοίνωσαν δὲ τὰς ἀπόψεις αὐτῶν πρὸς τὴν Α. Παναγιότητα τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην μετὰ τῆς παρακλήσεως, ὅπως ἐν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ ληφθῶσιν αἱ ἐπ' αὐτῶν ἐνδεδειγμένα ἀποφάσεις, αἵτινες ἐναγωνίως ἀπὸ ἐτῶν ἀναμένονται ὑφ' ὅλου τοῦ χριστιανικοῦ ὀρθόδοξου κόσμου.

Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Ἱεροσολήμ 7)20 Μαρτίου 1940.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ

Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων».

Ἡ «Νέα Σιών» ἐπάγεται, ὅτι τὸ γεγονός τοῦτο τῆς συναντήσεως καὶ συσκέψεως ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει τριῶν Πατριαρχῶν τυγχάνει ἀξιοσημείωτον. Παραμοία συνάντησις δὲν ἐπανελήθη ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀπὸ τοῦ 1443, ὅτε ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Ἰωακείμ (1431—) συνεκάλεσε μεγάλην Σύνοδον, εἰς ἣν παρέστησαν οἱ Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας Φιλόθεος (1435—1459) καὶ Ἀντιοχείας Δωρόθεος (1435—1452), οἵτινες μετὰ τῶν περὶ αὐτοὺς ἱεραρχῶν τε καὶ κληρικῶν ἀπεκήρυξαν τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ τῷ 1439 Σύνοδον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Περὶ τὰ μέσα παρ. Ἀπριλίου, τὸ Πρακτορεῖον Tass εἶχεν ἀνακοινώσει συνέντευξιν ἐνὸς ἀνταποκριτοῦ τοῦ μετὰ τῶν ρουθῆνων οὐνιτῶν Ἐπισκόπων Μιχαὴλ Μέλνικ καὶ Ἀντωνίου Πελβέτσκη καὶ τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου Γαβριὴλ Κοστέλνικ, ἠγετῶν τῆς κινήσεως τῶν ἐν λόγῳ οὐνιτῶν πρὸς ἔνωσιν μετὰ τῆς ρωσικῆς ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας. Κατὰ τὰς δηλώσεις των ἡ κίνησις αὕτη εἶχεν ἤδη ἀρχίσει ἀπὸ τοῦ Μαΐου τοῦ παρελθόντος ἔτους, κατὰ Μάρτιον δὲ τοῦ ἐνεστώτος ἔτους μεγάλη συνέλευσις 997 ἱερέων ἐκ συνόλου 1270 ἀπεφάσισε τὴν πραγματοποιήσιν τῆς ἐνώσεως. Ἡ ρουθηνικὴ οὐνιτικὴ Ἐκκλησία ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν Λβόφ, Στανισλάβ καὶ Νιρόμπομιτς—Ζάμπορ, περιλαμβανουσῶν 102 ἐνορίας.

Τὸ λονδίνοιον ὅμως καθολικὸν «Tablet» (13 Ἀπριλίου 1946) ἀναγράφει ὑπὸ τὸν τίτλον «The Bogus Schism» ὅτι ὀλιγώτερον τοῦ 5% τῶν ἱερέων τῆς ἀνατολικῆς Γαλικίας προσεχώρησαν εἰς τὴν «σοβιετικὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν», πολλοὶ δὲ κρύπτονται, ἐνῶν καὶ ἡ μᾶζα τοῦ λαοῦ παραμένει καθολικὴ, μάλιστα δὲ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Στανισλάβωφ. Διὰ τὸ κίνημα εἶχον σταλῆ ἐκ Μόσχας δύο «Ἐπίσκοποι», ὁ Μακάριος, γνωστὸν δραστήριον μέλος τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, καὶ ὁ Νικόλαος, τέως ἠγέτης τῶν «Μαχητικῶν Ἀθέων». Οἱ ἐκ τῶν 2,700 ἱερέων μεταστάντες εἰς τὴν ὀρθόδοξον 216, εἶνε ζητήμα—προσθέτει τὸ Tablet—ἀν εἶνε πάντες καθολικοί.

—Ἀνταπόκρισις πρὸς τοὺς «Ἐκκλησιαστικοὺς Καιροὺς» τοῦ Λονδίνου ἐκθέτει διὰ μακρῶν τὰς προσπάθειαις τοῦ Μακαρ. Πατριάρχου Ρωσίας πρὸς ἐπαναγωγὴν τῶν ἀπὸ τῆς ρωσικῆς ἐπαναστάσεως ὑπὸ τῶν ἐκ Ρωσίας ἔνεκα τοῦ θρησκευτικοῦ διωγμοῦ δραπετευσάντων εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ κατὰ τόπους ἀποτελεσάντων ἰδίους ἐκκλησιαστικοὺς ὀργανισμοὺς ὀρθόδοξων ρώσων. Αἱ προσπάθειαι αὗται δὲν εὐδοκίμησαν μέχρι σήμερον ἐξ ὀλοκλήρου, εἰ μὴ μόνον ἐν αἰς χώραις ἐδέσποσεν ἡ ρωσικὴ ἐπιρροή, ὡς, φέρ' εἰπεῖν, ἐν τῇ ρωσικῇ ζώνῃ τῆς Γερμανίας, ἐν Αὐστρίᾳ, Τσεχοσλοβακίᾳ, Νοτιοσλαβίᾳ, Βουλγαρίᾳ, Μαντζουρίᾳ καὶ Κορέᾳ. Ἐν Γαλλίᾳ μίαν μόνον μερὶς προσεχώρησεν εἰς τὸν Πατριάρχην Μόσχας, ἐν Ἀμερικῇ ὅμως, Βραζιλίᾳ, Ἀργεντινῇ, Κίνᾳ καὶ Παλαιστίνῃ ἡ ἀπόπειρα τῆς Μόσχας ἀντιμετώπισεν ἄρνησιν. Τὴν αὐτὴν στάσιν ἐτήρησαν καὶ οἱ τῆς ἐν Γερμανίᾳ βρετανικῆς καὶ ἀμερικανικῆς ζώνης ρώσοι ἀνερχόμενοι περίπου εἰς ἑκατομμύριον. Ἐν τῇ βρετανικῇ ζώνῃ ἤδη ὑφίτανται 19 ἐνορίαί, 10 δὲ τε-

λοῦσιν ὑπὸ σχηματισμόν. Ἐν Ἀμβούργῳ ὁμάς ῥώσων μοναχῶν διατηρεῖ ῥωσικόν τύπον καὶ ἐκδίδει θρησκευτικά βιβλία. Ζωηροτέραν δρᾶσιν ἐκδηλοῦσιν οἱ ἐν τῇ ἀμερικανικῇ ζώνῃ ῥώσοι μὲ κέντρον τὸ Μόναχον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ἐν τῷ ἐπίσημῳ ὄργανῳ τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου «Ἀπόστολος Βαρνάβας» δημοσιεύεται γνωμοδότησις τοῦ ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καθηγητοῦ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου κ. Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου περὶ τοῦ «ἐάν ἐπιτρέπηται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Κύπρου ὅπως ἀφορίσῃ τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα ἢ προβῇ εἰς καταδίκην τοῦ κομμουνισμοῦ διὰ κανονικῆς ἀποφάσεως», προκληθεῖσα ἐξ ἐπιστολῆς πρὸς αὐτὸν τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου Μητροπολίτου Πάφου κ. Λεοντίου. Ὁ κ. καθηγητὴς μετὰ ἐμπερισταμένον διασκεπτικὸν διετύπωσε τὴν γνωμοδότησιν του ὡς ἀκολουθῶς :

α) Ἀφορισμὸς κατὰ τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος καὶ τοῦ Κομμουνισμοῦ δὲν χωρεῖ.

β) Ἀφορισμὸς κατὰ Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ ἐπὶ κομμουνισμῷ ἢ καὶ ἄλλῃ τινὶ ἰδεολογίᾳ νοεῖται μόνον μετὰ ὑπεύθυνον κατηγορίαν καὶ διὰ τῆς κανονικῆς διαδικασίας ἐνώπιον τῶν ἀρμοδίων ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων ἐξακριβῶσιν ἐνοχῆς καταπολεμήσεως ἢ καὶ προθέσεως προσβολῆς τῶν δογματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀληθειῶν τῆς Ἐκκλησίας.

γ) Διαφωτισμὸς καὶ κατάλληλος διδασκαλία ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας ἐπιβάλλεται ἐναντι τῆς τυχόν διαδόσεως ἀντιθρησκευτικῶν καὶ ἀντιχριστιανικῶν ἰδεῶν ἐκ μέρους τοῦ Κομμουνισμοῦ καὶ δι' ἐγκυκλίον κατάκρισις αὐτοῦ ἄμεσος μόνον, ἐφ' ὅσον οὗτος ἐπιτίθεται κατὰ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ καταπολεμεῖ αὐτὰς καὶ ἐνεργεῖ ἀνατρεπτικῶς ὡς πρὸς τὴν ἠθικὴν τάξιν τὴν διὰ τῆς διδασκαλίας αὐτῶν καθοριζομένην, καὶ

δ) Σφάλμα θ' ἀπετελεῖ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἢ ἄνευ τοιούτων προϋποθέσεων ἐκδήλωσις αὐτῆς εἴτε κατὰ τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος καὶ τοῦ Κομμουνισμοῦ γενικῶς, εἴτε κατὰ ὁπαδῶν αὐτοῦ ἀνηκόντων εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν μηδαμῶς παραβλαφάντων ἢ ἀδικησάντων αὐτήν».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ «Πανταίνου» Ἀλεξανδρείας τὸ Πατριαρχεῖον Σερβίας εἶχεν ἐτήσιον εἰσόδημα προπολεμικῶς 2.500.000 δολλάρια, 8.200.000 πισταύς, 21 ἐπισκοπὰς, 4.152 ναοὺς, 221 μονὰς, 2.365 ἱερεῖς, 696 μοναχοὺς, 348 μοναχὰς, 427 ἐκκλ. ὁργανώσεις, 25 ἐκκλ. περιοδικὰ. Ἀπὸ τῆς γερμανικῆς εἰσβολῆς ἤρξατο ἀπηνῆς διωγμὸς. Ἐκκλησίαι καὶ μοναστήρια τῶν ὀρθοδόξων ἐλεηλατήθησαν τῇ παρακινήσει τῶν κροατῶν, 40 δὲ βαγόνια κλοπιμαίων ἔφθασαν εἰς Ζάγρεμπ. Τὸ Πατριαρχεῖον Βελιγραδίου ἐλεηλατήθη ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῷ ἐγκατασταθέντων γερμανῶν, αἱ μοναὶ ἠρημώθησαν, τὰ ἐκκλ. σκευὴ διηρπάγησαν, ναοὶ μετετρέπησαν εἰς στρατιωτικὰ νοσοκομεία, 800.000 ὀρθόδοξοι ἐσφάγησαν, 300.000 ἐξηφανίσθησαν, 240.000 ἐξηναγκάσθησαν νὰ μεταστῶσιν εἰς τὸν λατινισμὸν. Ἐπίσκοποι ἐσφάγησαν, ἄλλοι Ἐπίσκοποι ἀπηλάθησαν ὑπὸ τῶν βουλγάρων, ἀντικαταστησάντων αὐτοὺς καὶ πλείστους ἱερεῖς διὰ βουλγάρων κληρικῶν. Ὁ διωγμὸς τῆς Ἐκκλησίας ἐσυνεχίσθη ὑπὸ τὸ μεταπολεμικὸν κομμουνιστικὸν καθεστὸς.

—Καθ' ἃ ἀναγράφει τὸ «Tablet» Λονδίνου, ὁ ἀναπληρῶν τὸν ἀπόντα Πατριάρχην Σερβίας ἀρχαιότερος τῶν ἐν Σερβίᾳ Ἱεραρχῶν Μητροπολίτης Σκοπέων Ἰωσήφ φέρεται δηλώσας ὅτι «εἰνε μὲν ἀληθὲς ὅτι δὲν ὑπάρχουν νόμοι κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἐν τούτοις ἡ περιουσία τῆς ἐδημεύθη· οὐδὲ κατὰ τῆς θρησκευτικῆς ἐκπαιδεύσεως ὑφίστανται νόμοι, αὐτὴ δὲ μὴ συχνάκις περιορίζεται· ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς θείας λειτουργίας

ἐθεσπίσθησαν διατάξεις· αἱ δημόσιαι δὲ μὴ συναθροίσεις συγκροτοῦνται ἔξωθι τῶν ναῶν καὶ ἀκριβῶς καθ' ἄς ὥρας τελοῦνται αἱ ἱεροτελεστία».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Πρὸ χρόνου ἱκανοῦ συνεκροτήθη ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Βουλῆς τοῦ Βουκουρεστίου ἐκκλησιαστικὴ συνέλευσις ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α.Μ. τοῦ Πατριάρχου κ. Νικοδήμου, τῇ συμμετοχῇ ἀντιπροσώπων ἐκ τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῆς Βουλγαρίας καὶ Νοτιοσλαβίας, ὡς καὶ τῶν ἐν Ρουμανίᾳ οὐντικῶν, λουθηρανικῶν, ἀγγλικανικῶν, ἐβραϊκῶν καὶ ἀρμενικῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων. Ἡ συνέλευσις ἀπεφάσισεν ὅπως ὑποστηρίξῃ τὴν κυβέρνησιν τοῦ κ. Μ. Γροζα.

Ἐν Ρουμανίᾳ διοργανώθη «Σύνδεσμος τῶν δημοκρατικῶν ρουμάνων ἱερέων» ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ὑπουργοῦ Θρησκευμάτων ὀρθοδόξου ἱερέως Κωνσταντίνου Burducea, μὲ ἴδιον δημοσιογραφικὸν ὄργανον ὑπὸ τὸν τίτλον «Lumina». Ὁ Σύνδεσμος τελεῖ ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τοῦ Πατριάρχου Νικοδήμου καὶ ὑποστηρίζεται ὑπὸ τῆς σοβιετικῆς κυβερνήσεως, ἔταξε δ' ὡς σκοπὸν του, κατὰ τὰς δηλώσεις τοῦ Ὑπουργοῦ—ὡς ἀνέφερε τὸ Πρακτορεῖον «Tass»—«τὸ μὲν τὴν χειραφέτησιν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν δουλικὴν ὑποταγὴν εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν καὶ τοὺς πλουσίους, ἐφ' ὅσον οἱ ἱερεῖς δὲν ἠδύναντο νὰ κηρύττωσι τὸν ἀληθῆ λόγον τοῦ Θεοῦ ὑπὸ τὴν δικτατορίαν τῶν Ἀντωνέσκου καὶ Χίτλερ, τὸ δὲ τὴν ἐκκαθάρισιν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ τὸσον προδοτικῶς ὑπὸ τὴν δικτατορίαν διαδοθέν φασιστικὸν δηλητήριον».

= ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ =

[1] ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Πρὸς τὸν Ἱερέα Στυριδῶνα Σιδῶν Ἐφημέριον Ἀσπροκκλησίου—Φιλιατῶν, ἀγνώστου διαμονῆς.

Καλοῦμόν σε ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου καὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱεραῆς Μητροπόλεως Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου τὴν 14ην Νοεμβρίου ἐ.ξ. ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 9ην π.μ. ἵνα δικασθῆς ἐπὶ τῇ ὑφισταμένῃ κατὰ σοῦ κατηγορίᾳ, ὅτι ἐγκατέλειψας τὴν ἐνορίαν σου αὐτογνωμόνως καὶ ἐξῆλθες τῶν ὁρίων τῆς εἰς ἣν ἀνήκεις Ἱ. Μητροπόλεως ἄνευ εἰδήσεως καὶ ἀδείας τῆς Προϊσταμένης σου Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς.

Προσεπιδηλοῦμεν σοὶ δὲ ὅτι ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ θέλεις δικασθῆ ἔρημην.

Ἐν Παραμυθίᾳ τῇ Ὀκτωβρίου 1946

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου
Ὁ Μητροπολίτης Παραμυθίας, Φιλιατῶν, Γηρομερίου
ΔΩΡΟΘΕΟΣ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ι. Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 46 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» προκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν χρεῦσιν ἑσθὲν ἑσθὲν τακτικῶν ἐφημερίων τῆς ἐνορίας τῶν χωρίων 1) Αἰβαλί, 2) Ἰρινί, 3) Κισλάρ-Τσακερλί, 4) Ἀλχανί, 5) Κουβανάδων. 6) Ἀσημοχωρίου, 7) Προσφυγικὸν Καραλάρ καὶ 8) Ἀρδουάν, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖά μας τὰ ὑπὸ τοῦ ἁρθροῦ 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν, προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὰς ἄνω ἐνορίας.

Ἐν Καρδίτῃ τῇ 12ῃ Ὀκτωβρίου 1946

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Ἱεζεκιήλ

Ἱ. Μητρόπολις Ἡλείας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 46 τοῦ Α. Ν. 2200/1940 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ Νόμου 540/1945, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς ἐφημεριακὰς θέσεις τῶν ἐνοριῶν 1) Κοιμήσεως Θεοτόκου—Σώστη, 2) ἀγίου Ἀθανασίου—Λευκοχωρίου, 3) ἀγίου Γεωργίου—Κουρτεσίου καὶ 4) ἀγ. Γεωργίου—Σαλμώνης καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 47 τοῦ Α. Ν. 2200/1940 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικὰ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὰς ὡς ἄνω ἐνορίας. Ἐν Πύργῳ τῆς 23 Ὀκτωβρίου 1946. † Ὁ Ἡλείας Γερμανὸς

Ἱ. Μητρόπολις Ἄρτης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 46 καὶ 47 τοῦ Α. Ν. 2200 τοῦ 1940 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ἄρτης τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ πρὸς κατάληψιν τῶν χηρευουσῶν θέσεων ἐφημερίων 1) ἀγίας Παρασκευῆς—Πραμάντων, 2) ἀγίου Νικολάου—Καλαρρυτῶν. 3) ἀγίας Παρασκευῆς—Καψάλων καὶ 4) ἀγίου Νικολάου—Μεσοῦντης. Ἐν Ἀθήναις τῆς 1 Ὀκτωβρίου 1946,

† Ὁ Ἄρτης Σπυρίδων

Ἱ. Μητρόπολις Θηβῶν καὶ Λεβαδείας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» Νόμου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ἵνα καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας τοῦ ἀγίου Σπυρίδωνος τῆς Κοινότητος Οἰνόφυτας—Τανάγρας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα προσόντα. Ἐν Λεβαδείᾳ τῆς 28 Ὀκτωβρίου 1946.

† Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Πολύκαρπος

Ἱ. Μητρόπολις Χαλκίδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200/1940 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων 1) ἀγίου Νικολάου Χαλκίδος, 2) ἱ. ναοῦ «Γέννησις Θεοτόκου»—Λίμνης, προσόντα πτυχίον Θεολογίας, 3) Ἄτταλης, 4) Κάτω Μαμούλων, 5) Κάτω Στενῆς, 6) Μηλεῶν Ἰστιαιᾶς, 7) Παλιούρων καὶ 8) Βλαχιάς, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν μιᾶς τῶν ἐν λόγῳ ἐφημεριακῶν θέσεων, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ δικαιολογητικὰ τῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Χαλκίδι τῆς 23 Ὀκτωβρίου 1946.

† Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Η ΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΘΟΣ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Ἐνδοσις Δευτέρα

Ὁ Χριστιανισμὸς ὡς καινοποιὸς παράγων ἐν τῇ Ἱστορίᾳ.—Ἡ ἔννοια καὶ αἱ συνέπειαι τῆς θείας Ἐνσαρκώσεως.—Ὁ Χριστιανισμὸς ὡς ἀποκάλυψις τῆς οὐσίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου.—Ὁ ἄπειρος δυναμισμὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ.—Ὁ Χριστιανισμὸς ὡς ἐπανάστασις ἀναμοχλευτικῆ τῶν ψυχικῶν ἐγκάτων.—Ὁ Χριστιανισμὸς ὡς ἀποκάλυψις τοῦ νοήματος τῆς Ἱστορίας καὶ ὡς ὁ κύριος αὐτῆς δημιουργός.—Ὁ Χριστιανισμὸς θρησκεία τῆς ἀληθοῦς προόδου.—Ἡ μοναδικὴ θέσις τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ Χριστιανισμῷ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν τῶν ἄλλων ἰδρυτῶν θρησκειῶν ἔναντι τῆς θρησκείας τῶν.—Ἡ ἀνυπολόγητος ἀξία τῆς Καινῆς Διαθήκης.—Ὁ Χριστιανισμὸς ἡ μόνη καὶ ἀπόλυτος θρησκεία τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐν τοῖς Γραφεῖσις τῆς «Ἐκκλησίας».

Τιμᾶται δρχ. 3.000

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ὑπομνήσκεται εἰς τοὺς πρὸς ἡμᾶς ἀποτεινομένους πρὸς ἐγγραφήν αὐτῶν ὡς συνδρομητῶν, ὅτι αἱ συνδρομαὶ *προκαταβάλλονται*.—*Αἰδ.* Ἡλίαν Παπαδιο-*νυσόπουλον, Μύργον-Ἀχαΐας.* Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη. Πρὸς διαφώτισίν σας ἀρκεῖ νὰ ἀναγνώσετε τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς «Ἐκκλησίας» τῆς 15 Ὀκτωβρίου.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἰδιωτῶν	Δρχ. 12.000
Φοιτητῶν καὶ σπουδαστῶν Ἱερατικῶν	
Σχολῶν	> 6.000
Ἐξωτερικοῦ	Δολλ. 6
Τιμὴ ἐκάστου φύλλου	Δρχ. 1.000
Προκηρύξεις ἐκλογῆς ἱερέων:	
1) διὰ μόνην θέσιν	> 5.000
2) διὰ πλείονας τῆς μιᾶς ἐκάστη	
πρὸς δραχμὰς	3.000
Ὁδὲ μιᾶς Προκηρύξεως θὰ δημοσιεύεται μὴ συνο-	
δευομένη ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου αὐτῆς.	
Αἱ συνδρομαὶ προκαταβάλλονται.	
Αἱ συνδρομαὶ τῶν ναῶν ἀνακοινωθήσονται προ-	
σεχῶς.	

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

† Ὁ Ὑδρας-Σπετσῶν-Αἰγίνης ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ

† Ὁ Ἐδέσσης-Πελλάς ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΦΥΤΡΑΚΗΣ

Ἐφηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Π. Σ. ΜΑΝΩΛΕΪΣ

Ἐν Ἀθήναις τύποις «Φοῖνικας», Λεωνάτου 4